

l'únic mitjà de vèncer una guerra és evitar-la

1ª GUERRA MUNDIAL

El motorol

I.E.S. SOLLANA

Núm. 7

INDEX

Editorial	2-3
Jubilació de Vicent Alba Puig	3
Afilia't a l'AMPA.....	4
Conte del Departament d'Orientació.....	5
Josep Piera.....	6-7
La anorexia.....	8
Prespectives d'una alumne	9-10
El senyor lletra ferida	10-11
Més èxit educatiu.....	11
El dia del llibre.....	12
Exposicions que visitarem per abril.....	13
Concurso de relato coca-cola.....	14
Gabriel García Márquez.....	14-15
Jornada d'acolliment.....	15
Com viure la música a l'IES	16-17
Cours de Français.....	18
Big Challenge	19
Intercanvi Espistolar	19
PQPI.....	20
El Barranc del Tramusser	21
Joan Fuster i els aforimes	22
Frases cèlebres de Miguel Ángel...22-23	
Entrevista	23
Creació literària. Poesia	24-25
Passatemps	25
Creació literària. Narrativa.....	26-27
L'esport: un repte personal.....	28-29
Èpica del fútbol.....	29
Alumnat de 4t.....	30

Portada: Cristina Albuixech Codoñer

Contraportada interior: Cristina Albuixech (Li diu el mort...), Ailieen Carcelen López (Algun día...), Clàudia Castelló Martí (El millor cavaller...) i Jessica Rebull Rodrigo (De lladre d'un...).

Contraportada: "Cerca la Pau" Aina Tronchoni Vila 1r A

IES Sollana, juny 2014

Maquetació i impressió:

GRUP FENT - Fent Impressió

C/ La Punta, 72 - SUECA

962033939 - info@fentimpressió.net

D.L. V-2104-2010

EDITORIAL

INSTITUT DE SOLLANA. BALANÇ DEL CURS 2013-14

L'últim tram del curs és un bon moment per a fer un repàs d'allò més significatiu d'aquest any acadèmic.

El curs acadèmic s'encetava amb una novetat, el PAE, Programa d'Acompanyament Escolar. El PAE consisteix en unes classes de reforç i altres activitats de tipus esportiu-cultural que es desenvolupen fora de l'horari lectiu i que en el nostre centre s'han fet dimarts i dijous durant tot el curs. Aquest acompanyament escolar està destinat a alumnes en desavantatge educatiu o amb dificultat d'atenció familiar per a la realització de tasques educatives fora de l'horari escolar. Les classes de reforç han estat ateses per professorat del centre que ha orientat aquest alumnat en la seua tasca educativa, els ha ajudat a desenvolupar l'hàbit lector, l'expressió escrita, la resolució de problemes, alhora que ha potenciat la seua autoestima i l'autonomia davant l'estudi. La valoració d'aquest programa, no pot ser més que positiva ja que aquest alumnat ha millorat tant en hàbits, com en procediments. El PAE s'inclou dins d'un PROGRAMA CONTRACTE, un programa sol·licitat pel nostre centre i autoritzat per la Conselleria d'Educació, la finalitat del qual és la millora dels resultats dels alumnes i on es potència la participació de tota la comunitat educativa: alumnes, professors, pares, ajuntament. etc. Aquest programa ha permès: desdoblar els grups i, per tant, treballar en grups reduïts, tutories individualitzades per a alumnes que necessitaven un control o seguiment més diari, treballar algunes matèries per àmbits la qual cosa permet que els alumnes més menuts no passen de sobte de treballar amb pocs professors en primària a treballar amb molts en secundària. Totes aquestes mesures han contribuït a una millora de la qualitat educativa del nostre centre.

Dins del que és el dia a dia del centre, i fora d'allò que són les diferents matèries o assignatures s'han desenvolupat diferents activitats extraescolars o complementaries que pretenen completar la formació acadèmica i integral del nostre alumnat: Proves homologades del Nivell Bàsic A2 d'Anglès i Francès, Certificat de Grau Mitjà de Valencià, participació en certàmens o premis literaris com el Sambori, la publicació de dos llibres en castellà de contes i poesies escrits pels alumnes de 2nA i 3r, activitats com ara l'assistència a obres de teatre, visites a museus com el MUVIM, xerrades de prevenció de drogodependències, el Programa de Detecció i Intervenció de trastorns de conductes alimentàries... Cal destacar dins de les activitats complementaries o extraescolars la Setmana Cultural on es combinen diferents activitats com ara xerrades, teatre i una multitud de tallers: manualitats, cuina, jocs, pilota valenciana, balls, batukada, etc. Per a aquesta setmana cultural hem comptat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sollana mitjançant la Regidoria de Cultura, la Policia Local, l'AMPA de l'IES i el grup SOM SOLLANA

que participaren en la Setmana Cultural amb un taller de periodisme. Des d'ací el nostre sincer agraïment a tots per la seua implicació.

Dins de la participació dels pares cal agrair, una vegada més, la labor desenvolupada per l'AMPA sempre involucrada en el dia a dia del centre i que enguany ha continuat amb l'Escola de Pares a la casa de la cultura. Es tracta d'una sèrie de xerrades obertes a tots els pares siguin afiliats o no. S'han tractat, entre altres temes, la necessitat de posar límits als joves, el perill de les xarxes socials, els factors que influeixen en l'èxit educatiu.

Des d'ací animem a les famílies a assistir a aquestes sessions ja que proporcionen estratègies i/o coneixements útils a l'hora de tractar amb joves.

En un altre ordre de coses cal citar la millora de les instal·lacions de l'Institut. Per una banda s'ha finalitzat el procés d'instal·lació de projectors multimèdia en totes les aules, la qual cosa farà possible un major ús de les noves tecnologies. També s'iniciarà durant aquest final de curs la reparació de la coronació de l'edifici que començarà en les pròximes setmanes.

Per últim recordar la nostra companya AURELIA ALBERO SARRIÓ, professora de matemàtiques, que es jubilà a principi de curs i que ha estat al nostre centre pràcticament des del començament en 2003. I parlant de jubilació no podríem tancar el present escrit sense fer referència de la jubilació també enguany de VICENT ALBA PUIG el conserge veterà de l'Institut que es va jubilar el propassat 30 de maig després de quasi 6 anys al nostre centre. Des d'ací, i en nom de tota la comunitat educativa, el nostre sincer agraïment no solament per exercir les seues funcions durant aquests anys, sinó també, per ser com és una persona amb habilitats manuals, per totes les feines de millora que desinteressadament ha fet en el nostre institut.

**Equip Directiu
Sollana, maig de 2014**

JUBILACIÓ DE VICENT ALBA PUIG, conserge i amic

Aquest any es jubila el nostre company Vicent Alba Puig. Al llarg de quasi sis anys que han passat volant, concretament des de l'octubre de 2008, hem estat treballant colze a colze amb Vicent. El que no sabíem, és que ens havia tocat la loteria sense jugar. Hem desenvolupat de la millor manera que sabem el servei públic que ens marca la llei, però, per damunt de tot, hem guanyat un amic. Vicent ha estat un referent, un espill on veure'ns per millorar en el dia a dia. En aquesta nova etapa que ara comença el trobarem a faltar en l'àmbit laboral ja que per a la resta, sabem de bona font que, sempre podrem comptar amb ell.

Com definir a Vicent? Alegre, atrevit, competent, coratjós, divertit, educat, eficient, emprenedor, esportista, estalviador, facilitador, factòtum, llest, meticulós, multidisciplinar, polivalent, prudent, puntual, reciclador, senzill, solidari, torna-llom, transversal, treballador, voluntariós... home amb gran varietat de coneixements que ha projectat en el nostre centre la seua empremta. Xe! una bona persona! Amb ell com a company ha estat fàcil treballar. Encara que és irremplaçable li desitgem una feliç i llarga jubilació.

PD: Estem pensant en clonar-lo.
Amañç i Ramón

AMPA

L'AMPA SOM TOTS!!

L'Associació de pares i mares d'alumnes té com a missió treballar per la millora de l'educació, així com enfortir la relació entre mestres, pares i mares. Fer les coses amb estima, sempre pensant en els nostres fills i en el futur que volem ajudar a construir per a ells.

Som pares i mares disposats a participar, és per això que fem una crida a tots els pares d'alumnes perquè s'associen, perquè pugueu compartir les vostres idees i de la vostra contribució, us necessitem!!

Durant aquest curs hem promogut diferents activitats socials, culturals i familiars, transmetent l'esperit de participació i col·laborant en diferents esdeveniments que organitza l'institut, per refermar la unió de tots els seus membres.

Aquest curs acadèmic hem donat les següents ajudes:

- Ajuda de 5€ en la matrícula de cada alumne afiliat.
- Agenda escolar a tots els alumnes associats.
- Sorteig de 3 beques de 60€ cadascuna per a llibres d'entre els alumnes afiliats.
- Ajuda econòmica als alumnes afiliats que finalitzen 4t d'ESO i 2n PQPI.
- Trofeus i regals dels diferents concursos i projectes en els quals participen els alumnes
- Festa Fi de Curs i còctel per a tots els assistents.
- Finançament i col·laboració en la setmana cultural que se celebrà a l'IES, amb un taller de "Risoteràpia" impartit per Oscar Navarro, també es va convidar a esmorzar i beure a tots els alumnes del centre.
- Hem aconseguit, que mitjançant la FAPA ens financen dos xerrades per a l'**Escola de Pares**; "La família i l'entorn. Claus per a la prevenció del fracàs escolar, noves formes de comunicació, xarxes socials..." i "Èxit educatiu: la família com a clau per a ensenyar a aprendre".

Els seus fills estan ja en l'adolescència. Molts pares, quan arriba l'adolescència es troben amb un xiquet/a que ha deixat de ser-ho, i no saben com actuar davant de: mostres d'inconformisme, de-

TALLER DE RISOTERAPIA

BERENAR PER A TOTS

XERRADA INFORMATIVA

sobediència, actituds d'eixir-se amb la seua, enganyant els pares ocultant coses, no fer-los cas, etc. les mares i els pares, es poden veure desbordats, d'ací la importància d'acudir a l'ESCOLA DE PARES, on les xerrades servixen d'orientació per a com afrontar aquesta etapa. Per a finalitzar volem des d'ací, acomiadar les dos membres de la Junta de l'AMPA que acaben enguany, Àngela Peris Aleixandre i Vicenta Gálvez Martí, volem donar-los les gràcies pel seu interès i implicació en aquesta associació.

Bon estiu, us esperem el pròxim curs!

Per als que són capaços de ficar-se en les sabates dels altres

Ja ha passat un curs més i arriba de nou l'hora de col·laborar amb un article per a la revista. Cal un esforç per parar-nos un instant i ficar-nos a escriure, però aquest any personalment em preguntava que podia contar-vos, açò es complia perquè no tenia gaire temps. Així em deia escric sobre els projectes que hem portat endavant DITCA, PIES, PAE... una sèrie de sigles em ballaven pel cap. Aleshores, aquesta setmana han passat

alguns incidents que m'han fet pensar en la història dels tres porquets. Sí, la que tots coneixem, però no tant coneguda quan la conta el llop. Així, aquest any també vos contaré un conte, relatat pel famós llop:

"Un bon dia estava descansant tranquil·lament en el meu llit tou, quan de sobte vaig veure com el bosc estava cremant-se. Unes enormes flames ja vorejaven la major part de la meua casa. Vaig pensar en els veïns que viuen en les cases properes i amb el pijama posat vaig eixir corrent cap a les tres cases dels porquets. Encara que no érem massa bons amics, però els havia d'avisar del perill que corrien.

En arribar davant de la casa de palla, vaig cridar, però el porquet major no em va voler atendre, perquè pensava que el volia menjar. Cada vegada hi havia més fum i amb tanta fumaguera em va vindre un esternut que no vaig poder controlar i la casa construïda de palla es va enlairar. El porquet tot espantat pel que havia passat va eixir corrent més a pressa que un raig cap a la casa del germà mitjà. Darrere d'ell vaig anar a explicar-li el que havia succeït i advertir-li del foc, ja que amb tanta pressa ni s'havia adonat.

Les flames s'acostaven més i més... La casa era de fusta i si el foc s'acostava els porquets corrien perill i aleshores vaig pensar pot ser que si bufara poguera evitar l'incendi de la casa. Vaig bufar i bufar, tan fort que vaig arribar a destrossar la casa.

Els porquets cada vegada més esglaiats eixiren corrent cap a la casa de rajola del germà menut. Trucava la porta, cada vegada més fort i els deia

—Obriu-me, ploraré, ploraré i la cua em cremaré! Però ells jo crec que entenien— Obriu-me, bufaré i bufaré i la casa tiraré!. El foc ens va anar envoltant; la casa no corria perill però jo estava fóra i ja començava a socarrar-me. Així que vaig començar altra vegada a bufar a vore si evitava l'incendi. Vaig bufar i bufar molt fort, però el foc seguia avançant. Els porquets tossuts com sempre no em deixaven entrar. Així que vaig decidir entrar pel fumeral i no sé com ho vaig fer, però en dos puntellons allà dalt que estava. I sense adonar-me'n tenia la cua més socarrà que la pipa d'un indi. Els porquets tenien un brou al foc, i al caure pel fumeral vaig anar directe. Ara tan ràpid vaig entrar com vaig eixir, vaig anar disparat com un coet fins aterrar al petit estany del bosc. Finalment, per sort, els bombers van arribar i van controlar l'incendi. Ara jo fart de tenir uns veïns tan poc agraïts vaig decidir traslladar-me a altre bosc, on viu un iaia encantadora que té una neteta que sempre vesteix de roig. Altre dia vos contaré també la passà que em va fer la neta..."

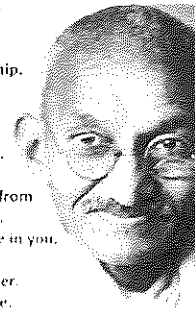
I offer you peace.
I offer you love.
I offer you friendship.

I see your beauty.
I hear your need.
I feel your feelings.

My wisdom flows from
the highest Source.
I salute that Source in you.

Let us work together.
For unity and peace.

Mahatma Gandhi

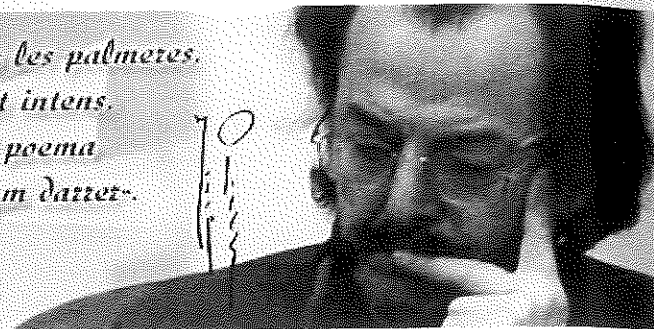
Els conflictes tenen dues cares, i ficar-nos en la pell de l'altre ajuda a comprendre millor què ha passat. L'empatia, la capacitat per a posar-nos en el lloc d'un altre i la prudència a l'hora de jutjar als altres són coses difícils d'ensenyar i d'aprendre. Així la història dels tres porquets explicada pel llop ens fa reflexionar al voltant d'un component de la intel·ligència emocional com és l'empatia, aspecte vital en la convivència.

"Les tres quartes parts de les misèries i malentesos en el món acabarien si les persones es posaren les sabates dels seus adversaris i entengueren el seu punt de vista." Mahatma Gandhi.

Celia Caballero. Departament d'Orientació

HEM LLEGIT POESIES DE JOSEP PIERA

*„Com un desert on broten les palmeres,
o estovalles després d'apat intens,
el full insòlit sempre del poema
antic gest de combat, resum d'arroz.*

L'ART ANTIC DEL CRIT ESCRIT

El poeta desenvolupa en aquest llibre 25 poemes que tracten sobre temes com l'enyorança de la infantesa, el record del lloc on es crià, el dolor que sent per la mort de sa mare; i també destaquen els poemes que reflecteixen les seues ganes de volar i ser lliure.

Segons la meua opinió, el poeta ens convida a viatjar a través de la lectura de forma lliure, sense cadenes que ens subjecten ni ens impedisquen avançar. També ens fa reflexionar sobre la importància que tenen l'amor maternal, els nostres orígens i els records. La meua valoració del llibre és molt positiva perquè m'han paregut molt interessants els temes tractats i la forma en què els tracta.

David González

Els temes dels quals ens parla l'autor són variats, però n'hi ha un que quasi sempre es troba en els seus poemes és l'enyorança del passat. A mi em sembla que troba a faltar la seua infantesa, que la recorda perfectament. Potser quan va escriure els poemes estava passant una mala temporada i per això recorda tant els en què no tenia tantes preocupacions i vivia bé.

El llibre en general m'ha agradat perquè el poeta ens ha contat la seua infantesa i ens ha expressat els seus sentiments d'una manera diferent a la que qualsevol de nosaltres faria.

Laura Garcia

És molt habitual que utilitze metàfores per als seus poemes, com ara *hivern de llàgrimes de gel* en el poema "La Drova", o pinyes que semblaven mò-

mies de flors en "Nocturn". Al llarg de tota l'antologia el poeta tracta principalment de l'amor, la pèrdua dels més pròxims, la infantesa i els seus desitjos en la vida.

Pablo Gil

Josep Piera també parla del que ha perdut, del que no volia perdre mai, però que ara està lluny, i ja no podrà recuperar mai. L'alegria ara és dolor, però recordarà sempre.

Marina Girona

LA DROVA

En aquest poema l'autor ens parla d'una vall que ell recorda d'un color verd, la descriu com un paradís on tot és alegria, amor i bons records. (...) L'autor la descriu com és, quins sentiments té al recordar la seua vall, i en el vers 6é convida el lector que la cuido, ja que és seua i d'ell: *Aquesta vall és teua i meua.*

Cristina Albuixech

La vall li porta molts records, i totes les coses que ha viscut allí, els hiverns gelats i les fonts fresques... Vol que la vall estiga sempre verda. Diu que per a ell la vall és més que un poblet entre muntanyes, o la seua infantesa.

Aaron Corral

Parla de temes com el record, l'amor a temps i llocs del passat, i l'autor ho recorda molt bé i sent una estima molt gran per aquesta vall, i com sap que potser l'edifiquen o passe a ser zona urbana, demana que per favor no la toquen i que deixen el seu record sempre viu i igual a com ell ho recorda.

Clàudia Castelló

Un dels temes principals del poema és el saber cuidar-la, el poeta ens ho deixa clar en els versos 17é i 18é, on diu que no s'ha de tocar si no és per a estimar-la. Amb açò fa referència que no s'ha de maltractar el paisatge i, a més, remarca que aquesta vall és de tots nosaltres: més motiu per a estimar-la.

Àngel Almarche

BENIOPA

El record de Beniopa per a ell és molt important, perquè ell recorda el seu poblet com era abans. El poema ens dona a entendre que Beniopa era un poblet llaurador on el poeta va passar una gran infància, i que ara no té res a veure. Ara Beniopa és només un barri envoltat per la gran ciutat.

És un poema que també et fa pensar en la importància que té tot allò que desapareix. Quan tu perds alguna cosa o veus que ja no és com abans, t'adones de com t'estimes allò que ha desaparegut.

Victòria Cervelló

COMIAT

Transmet el sentiment de dolor per la mort de sa mare. Ho diu amb paraules, però al mateix temps no dient res, és a dir, diu que encara la du a l'interior, però també que no té paraules, perquè continua molt dolgut. Per a mi això té molt de mèrit i és el poema que més m'ha agradat i impactat. Té mèrit perquè recolza la mateixa idea, el mateix concepte tant en paraules com en el silenci. Aquesta mescla d'idees contradictòries et fa sentir més el dolor.

Arnau Borràs

Ha perdut les paraules, que vol dir que, a l'haver perdut a sa mare, també ha perdut les ganes de fer poesia i no sap quines paraules utilitzar. També diu que sempre la durà dins dels seus records, com si estigués viva, i que tornarà amb ella quan la mort el deixi altra volta sol, amb ella.

Carlos Ferrer

El poeta quan diu *He perdut les paraules ara que tu t'has mort*, es refereix al fet que li ha dolgut tant la seua pèrdua que no sap què dir ni què fer. Diu que tornarà a *recuperar les paraules* quan torne al seu costat, al costat de sa mare.

Aileen Carcelén

L'AMOR, LA POESIA

Aquest poema vol dir que l'amor no és demostrat amb paraules, es demostra amb fets i accions, perquè l'amor és un sentiment que a vegades amb paraules no l'expressem bé. Per això diu que la poesia ve després.

Marina Girona

LEROS PASSANT

L'escriptor, en aquest poema, ens parla del viatge que va fer en algun moment de la seua vida fins a Leros; per això es diu *Leros passant*.

Podem veure (pel context del poema) que en aquesta visita a Leros ho fa sol, sense acompanyament. Però no per això es lamenta, sinó més bé ho gaudeix, s'ho estima més. I també ens demostra el goig que té en viatjar i sentir-se viatger. Ens els versos 4t, 5é i 6é es demostra ben clarament que és així. Es representa com un *Ulisses* buscant la *llar dels déus*.

Endika Arabiorrutia

ALUMNES DE 4T D'ESO SOLLANA

SETMANA CULTURAL

Enguany la setmana cultural ha estat més intensa i renovada que mai. S'han ofert una àmplia varietat de tallers, jo personalment els classificaria en dos grups:

1r) Tradicionals: Taller de Creps, Just Dance, Eixida en Bici, etc.

2n) Novetats: Batucada, el taller de bufandes de llana, les boletes d'abril, etc.

Aquest any la setmana cultural ha canviat un poc, ja que solament ha sigut de dos dies (dimarts i dimecres).

Després, particularment, m'agradaria esmentar que l'eixida en bici va estar molt interessant.

Ivan Cañada 3r

LA ANOREXIA

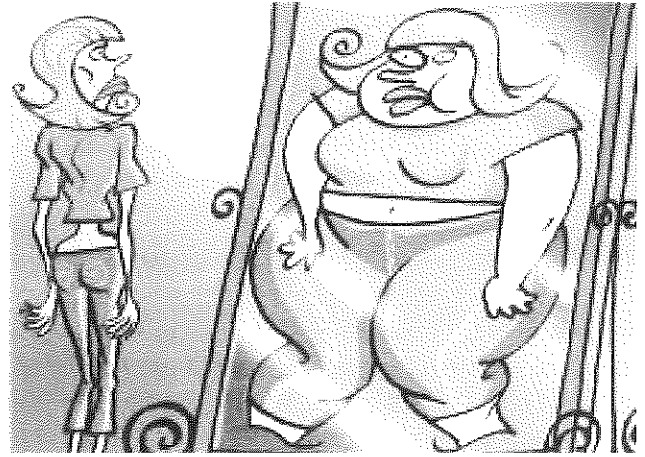
La verdad es que la anorexia es un tema muy serio, es un problema que cuesta de resolver, aunque por desgracia es algo deseado por muchas chicas.

Yo no escribo esto para convencer a nadie, simplemente para que aquellos que lo lean tengan en cuenta la clase de enfermedad que es y, sobre todo, que hay personas dispuestas a ayudar a la gente que lo necesita, o simplemente, que esta enfermedad no llegue incluso al extremo de ocasionar la muerte.

La anorexia es sufrida por un 2% de las adolescentes de entre 14 y 18 años.

No es muy común aunque sea una cosa bastante deseada, tener el prototípico "cuerpo de revista". Hay muchísimas chicas dispuestas a hacer cualquier tontería sólo para poder lucir un "bonito" cuerpo, como por ejemplo las famosas "dietas milagro", que no es que sirvan de mucho. No entiendo cómo hay personas que recurren a eso, cuando en realidad, esos cuerpos de revistas que todas quieren, se hacen con una buena alimentación, y sobre todo con una mente sana. No creo que a ningún padre le gustase oír a su hija bulímica vomitar en el baño, ni ver a su hija sin fuerza, simplemente porque deja de comer, porque dice que esta "gorda". No sabéis lo duro que es eso.

La verdad es que muy poca gente sabe lo que sufren las modelos de pasarela, las chicas con anorexia que se pasan el día haciendo deporte y comiendo lo más mínimo. Hay tan poca gente que aguanta eso...

También por esas chicas que buscan "la perfección", hay que tener un poco de conciencia y no pensar que esta enfermedad es "perfección", porque no lo es ni se le aproxima. A lo que mucha gente llama perfección es enfermedad que altera la forma en que cada uno ve su propia imagen y que altera a la vez la nutrición de cada uno...

Cada cual tendrá su opinión, pero yo pienso que lo que más se aproxima a la perfección son las chicas que sonrían y que no se preocupan por su apariencia, que les gusta como son.

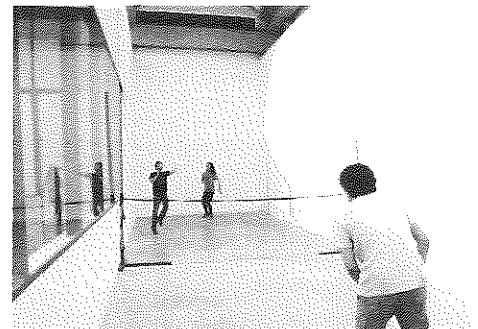
Yo solo te digo que te mires en el espejo ¿realmente te ves como piensas?

Espero que la sociedad no sea quien te coma la cabeza, y con eso me refiero a aquellas personas que se burlan de los defectos físicos ajenos, y dejan al aire, en el olvido, sus propios defectos mentales.

Mónica Escriba. 2nB

SETMANA CULTURAL

LA ANOREXIA

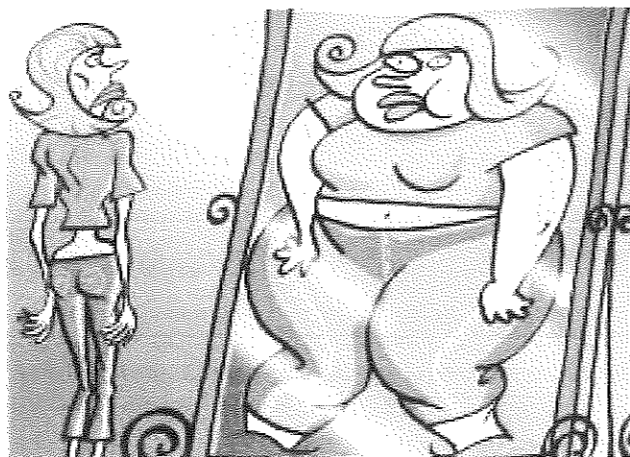
La verdad es que la anorexia es un tema muy serio, es un problema que cuesta de resolver, aunque por desgracia es algo deseado por muchas chicas.

Yo no escribo esto para convencer a nadie, simplemente para que aquellos que lo lean tengan en cuenta la clase de enfermedad que es y, sobre todo, que hay personas dispuestas a ayudar a la gente que lo necesita, o simplemente, que esta enfermedad no llegue incluso al extremo de ocasionar la muerte.

La anorexia es sufrida por un 2% de las adolescentes de entre 14 y 18 años.

No es muy común aunque sea una cosa bastante deseada, tener el prototípico "cuerpo de revista". Hay muchísimas chicas dispuestas a hacer cualquier tontería sólo para poder lucir un "bonito" cuerpo, como por ejemplo las famosas "dietas milagro", que no es que sirvan de mucho. No entiendo cómo hay personas que recurren a eso, cuando en realidad, esos cuerpos de revistas que todas quieren, se hacen con una buena alimentación, y sobre todo con una mente sana. No creo que a ningún padre le gustase oír a su hija bulímica vomitar en el baño, ni ver a su hija sin fuerza, simplemente porque deja de comer, porque dice que esta "gorda". No sabéis lo duro que es eso.

La verdad es que muy poca gente sabe lo que sufren las modelos de pasarela, las chicas con anorexia que se pasan el día haciendo deporte y comiendo lo más mínimo. Hay tan poca gente que aguanta eso...

También por esas chicas que buscan "la perfección", hay que tener un poco de conciencia y no pensar que esta enfermedad es "perfección", porque no lo es ni se le aproxima. A lo que mucha gente llama perfección es enfermedad que altera la forma en que cada uno ve su propia imagen y que altera a la vez la nutrición de cada uno...

Cada cual tendrá su opinión, pero yo pienso que lo que más se aproxima a la perfección son las chicas que sonríen y que no se preocupan por su apariencia, que les gusta como son.

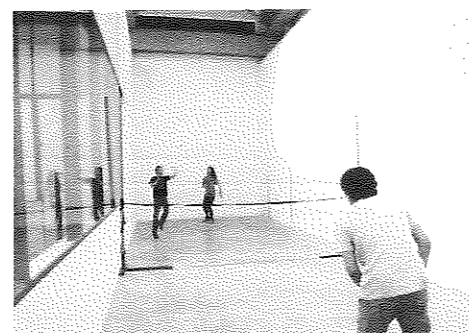
Yo solo te digo que te mires en el espejo ¿realmente te ves como piensas?

Espero que la sociedad no sea quien te coma la cabeza, y con eso me refiero a aquellas personas que se burlan de los defectos físicos ajenos, y dejan al aire, en el olvido, sus propios defectos mentales.

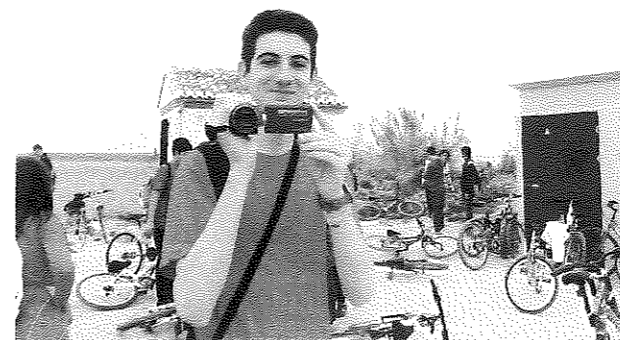
Mónica Escriba. 2nB

SETMANA CULTURAL

PERSPECTIVES D'UN EXALUMNE

Segurament hauràs acabat de mirar l'autor de l'article que acabes de començar a llegir i, en no saber qui sóc, hauràs preguntat a algú "I este qui és?". Sóc Jose, com hauràs pogut comprovar. Res de nou fins ara. Doncs bé, vaig estudiar a l'institut al qual et trobes entre els anys 2008 i 2012. Alguns em deien Jose, Sr. San Joaquin, "el de la càmera"; altres, pocs, solament "Jose l'altot".

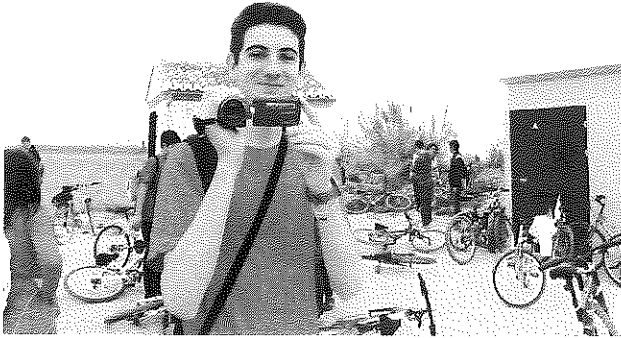
Aqueixos temps tan feliços, sense quasi preocupacions, quan u es trobava com a casa. Potser tu no l'estaràs valorant, però jo estimo molt la meua ESO, fins i tot l'enyore. Em va permetre descobrir els meus interessos i, conseqüentment, començar a treballar-los. "I quins són aquests?", potser, et preguntaràs. Doncs tot allò relacionat amb l'audiovisual i la música, encara que aquesta segona ja "la duia a bracet" des d'abans de l'ESO. En primer, em vaig apuntar a l'optativa de Comunicació Audiovisual, però va resultar ser Cartografia, amb Lola, recentment jubilada. No obstant, va acabar sent divertit. Recorde que en Informàtica de tercer i quart vaig fer diversos vídeos un poc diferents als dels altres de la meua classe, com un anunci d'un Otamatone. També vaig fer, a excepció d'un, els vídeos de la gala del meu any, la de graduació, la qual Inés Garcia i jo vam presentar d'una forma diferent. Alguns hauran vist ja els meus vídeos a YouTube, la direcció del canal del qual no puc mencionar per la manca de permís de les autoritats de l'editorial. Deixant

a banda l'auto-propaganda, vaig aconseguir saber què volia i què m'agradava fer.

Sens dubte, l'alegria i la vivacitat eren de magnituds espectaculars. Ara bé, no tot era esplèndid. Moltes vegades, i potser siga el cas, no ets com els altres, ja siga per una banda com per altres aspectes els quals, al cap i a la fi, resulten no ser veritat. Es sap que la població té moltes opinions, gustos, tendències. Doncs bé, tot i contradient el que he esmentat al principi, acabar l'ESO va ser el millor que em va passar. Açò té la raó pel fet que cadascú segueix el seu camí, i en la major part, amb sort, els camins se separen.

Ara estic en 2n de Batxillerat, el de Ciències Socials, a l'IES Joan Fuster de Sueca; digam "el pare" del de Sollana. És molt diferent, tant per a bo com per a dolent. El primer que destaca són les dimensions en proporció al nostre (perquè segueix sent meu) petit institut. Hi ha dies en els què vaig pel passadís i veig persones a les quals no he vist mai. És un canvi espectacular. En dir que té una cafeteria (útil) en la què es vénen uns entrepans de carn i creïlles fregides per menys de tres euros hi ha prou. Cada pati és una odissea. Com no hi ha cua, qui abans arribe, abans demana. Hi ha, també, professors que abans treballaven al d'ací, al de Sollana, fet que em va descobrir la nostra benvolguda mestra de Música: Amparo Tomás. Jo vaig triar aquest perquè està al poble del costat i ambdós estan connectats amb tren, però cadascú pot decidir a quin institut anar a seguir amb els estudis, els quals, pel que més vulgues, no acabes en finalitzar l'ESO. Continua estudiant, ja siga Batxiller com Cicles Formatius; però continua. Si estàs en quart, sols et queden dos anys per entrar a la universitat. Aprofita! Si no, poc més et queda, no patisques. El que sí que et recomane és que, si et decantes per Batxiller, no et frustres, ni t'estresses tant com alguns companys de la meua classe. Tinc alguns neuròtics addictes a les pastilles relaxants i somnífers. Quan hi ha exàmens, quin panorama! Que si valeria per ací, i després un cafè per despertar-se, però a continuació una til·la per relaxar-se. No t'estresses tant, però tampoc arribes a fer el que alguns més i jo fem, perquè pareix que res t'importe (que no ho és, però em pareix tot excessiu). Per tant, continua estudiant, per favor. No faces que en un futur lamentes no haver estudiat més. Sé que és un avorriment, però molt menys avorrit

PERSPECTIVES D'UN EXALUMNE

Segurament hauràs acabat de mirar l'autor de l'article que acabes de començar a llegir i, en no saber qui sóc, hauràs preguntat a algú "I este qui és?". Sóc Jose, com hauràs pogut comprovar. Res de nou fins ara. Doncs bé, vaig estudiar a l'institut al qual et trobes entre els anys 2008 i 2012. Alguns em deien Jose, Sr. San Joaquin, "el de la càmera"; altres, pocs, solament "Jose l'altot".

Aqueixos temps tan feliços, sense quasi preocupacions, quan u es trobava com a casa. Potser tu no l'estaràs valorant, però jo estime molt la meua ESO, fins i tot l'enyore. Em va permetre descobrir els meus interessos i, conseqüentment, començar a treballar-los. "I quins són aquests?", potser, et preguntaràs. Doncs tot allò relacionat amb l'audiovisual i la música, encara que aquesta segona ja "la duia a bracet" des d'abans de l'ESO. En primer, em vaig apuntar a l'optativa de Comunicació Audiovisual, però va resultar ser Cartografia, amb Lola, recentment jubilada. No obstant, va acabar sent divertit. Recorde que en Informàtica de tercer i quart vaig fer diversos vídeos un poc diferents als dels altres de la meua classe, com un anunci d'un Otamatone. També vaig fer, a excepció d'un, els vídeos de la gala del meu any, la de graduació, la qual Inés Garcia i jo vam presentar d'una forma diferent. Alguns hauran vist ja els meus vídeos a YouTube, la direcció del canal del qual no puc mencionar per la manca de permís de les autoritats de l'editorial. Deixant

a banda l'auto-propaganda, vaig aconseguir saber què volia i què m'agradava fer.

Sens dubte, l'alegria i la vivacitat eren de magnituds espectaculars. Ara bé, no tot era esplèndid. Moltes vegades, i potser siga el cas, no ets com els altres, ja siga per una banda com per altres aspectes els quals, al cap i a la fi, resulten no ser veritat. Es sap que la població té moltes opinions, gustos, tendències. Doncs bé, tot i contradient el que he esmentat al principi, acabar l'ESO va ser el millor que em va passar. Açò té la raó pel fet que cadascú segueix el seu camí, i en la major part, amb sort, els camins se separen.

Ara estic en 2n de Batxillerat, el de Ciències Socials, a l'IES Joan Fuster de Sueca; digam "el pare" del de Sollana. És molt diferent, tant per a bo com per a dolent. El primer que destaca són les dimensions en proporció al nostre (perquè segueix sent meu) petit institut. Hi ha dies en els què vaig pel passadís i veig persones a les quals no he vist mai. És un canvi espectacular. En dir que té una cafeteria (útil) en la què es vénen uns entrepans de carn i creïlles fregides per menys de tres euros hi ha prou. Cada pati és una odissea. Com no hi ha cua, qui abans arribe, abans demana. Hi ha, també, professors que abans treballaven al d'ací, al de Sollana, fet que em va descobrir la nostra benvolguda mestra de Música: Amparo Tomás. Jo vaig triar aquest perquè està al poble del costat i ambdós estan connectats amb tren, però cadascú pot decidir a quin institut anar a seguir amb els estudis, els quals, pel que més vulgues, no acabes en finalitzar l'ESO. Continua estudiant, ja siga Batxiller com Cicles Formatius; però continua. Si estàs en quart, sols et queden dos anys per entrar a la universitat. Aprofita! Si no, poc més et queda, no patisques. El que sí que et recomane és que, si et decantes per Batxiller, no et frustres, ni t'estresses tant com alguns companys de la meua classe. Tinc alguns neuròtics addictes a les pastilles relaxants i somnífers. Quan hi ha exàmens, quin panorama! Que si valeriana per ací, i després un cafè per despertar-se, però a continuació una til·la per relaxar-se. No t'estresses tant, però tampoc arribes a fer el que alguns més i jo fem, perquè pareix que res t'importe (que no ho és, però em pareix tot excessiu). Per tant, continua estudiant, per favor. No faces que en un futur lamentes no haver estudiat més. Sé que és un avorriment, però molt menys avorrit

serà estudiar allò que vols, haver deixat a banda matèries que saps que mai et van a servir per a res (amb tot el respecte als seus professors/es); no obstant, mai ve mal saber més... Desitge amb ànsies els dies d'universitat. Alçar-me i dir: "Vaig a classe! Vaig a estudiar el que m'agrada!".

Continuar estudiant és el millor, tal i com va la societat. Jo tinc pensat, des de fa més de tres anys, anar-me'n a viure fora en un futur. Encara estic entre Estats Units o Regne Unit, però tinc clar que a Espanya no em quede. "Per això has de saber anglés, eh?" Doncs mira, el passat desembre em vaig examinar per al *First Certificate* (també conegut com el nivell B2 de dita llengua) i ja tinc el diploma. I per què ho he fet? En primer lloc, i sobretot, perquè m'agrada l'anglès, tot i odiar-lo en primària (com canvien les coses...). En segon lloc, perquè aquesta llengua està esdevenint imprescindible per treballar en molts emplaçaments laborals. En tercer lloc... perquè podia, sense entrar en retòrica. I ve amb aquest cas el següent. Treballa't l'anglès. Potser no t'agrada, però li acabaràs trobant el punt. Mira el meu cas... Sempre és satisfactori parlar altra llengua, però ho és més si et trobes parlants d'aquesta pel carrer i els pots entendre, o fins i tot ajudar. No deixes que el *Present Perfect* i els *Irregular Verbs* et martiritzen. Tira endavant. Pots vèncer-los.

Ara estic cansat del Batxiller, és un avorriment. El trobe com un mer pas de l'ESO a la universitat,

un tràmit, el títol del qual rebràs en segon de carrera, o més (jo acabe de rebre el meu de l'ESO, per tant...) Vull acabar-lo ja. Tinc ganès de que arriben els dies 10, 11 i 12 de juny per fer la Prova d'Accés a la Universitat i enviar-ho tot, recordant els bons temps que Victor Labrado em feia passar amb les seues frases cèlebres, encara més enllà d'*on brama la tonyina*. No hi ha dia que no et mencionen "PAU", "Selectivitat", "si el corrector no sé què", i altres pitos i flautes, els quals sols provocaran l'augment dels nervis i la histèria. Per tant, no et preocupes, no serà res. Jo encara no he fet la prova, però sé que no és més que un examen, el qual, sí, és important perquè et permet entrar a la universitat o no. No obstant, *take it easy*.

Doncs bé, també ara és difícil saber què vols ser. Jo, tinc pensat ser director de cine, encara que també tinc pensat fer composició musical i disseny d'efectes especials. No és gens fàcil triar sols una opció; allò del que viuràs al futur. Crec que ho tinc clar, però un bosc d'idees i preguntes m'ho impedeix vore. Resulta estrany estar ja ací, amb tants anys per darrere, però amb tantíssims anys per davant. Estic segur que els meus anys a la Granja dels Premis Nobel no han sigut en va.

Jose San Joaquin
IES Sollana 2008-2012

EL SENYOR LLETRA FERIDA

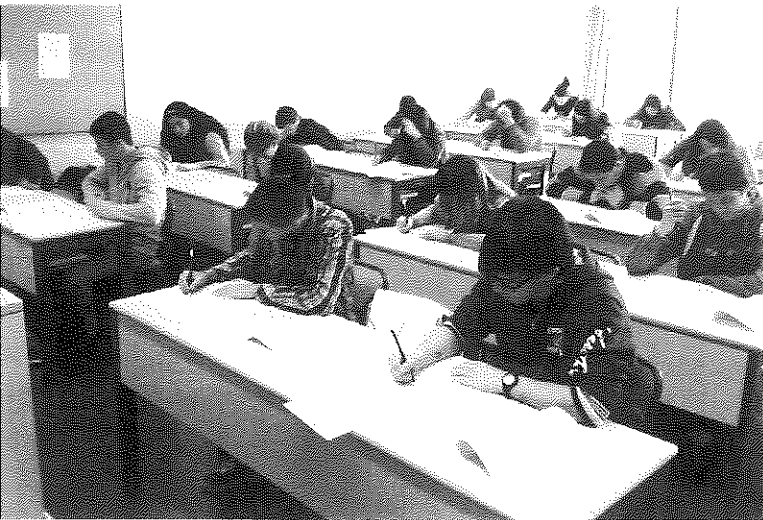
El dimecres 16 d'abril, per a concloure la setmana cultural, vam anar al teatre a vore l'obra teatral "El Senyor Lletraferida".

En aquesta obra, el personatge principal el seu ajudant ens anaven contant la història de la literatura valenciana des dels orígens fins a l'actualitat, descrivint d'una manera molt divertida, simpàtica i alegre els personatges i les seues obres.

Per a mi ha sigut una experiència molt divertida i emocionant, jo la recomanaria a la gent, sobretot als adolescents dels instituts.

Noé García Monserrat 1rB

MÉS ÈXIT EDUCATIU

Amb l'objectiu de completar la seua formació acadèmica, un alt percentatge d'alumnes de 4t d'ESO del nostre institut, molt més que l'any passat, s'han presentat a diferents proves que possibiliten una millora i ampliació del seu currículum:

PROVES HOMOLOGADES DEL NIVELL BÀSIC A2 D'ANGLÉS: D'un total de 17 alumnes presentats, han superat la prova els següents 10 alumnes: Cristina Albuxech, Aileen Carcelen, Claudia Castelló, David González, Marina Luz, Cristina Marco, Andrea Montaner, Miguel Angel Monteagudo, Zuraya Salih, Sergi Tronchoni. L'any passat es presentaren, i superaren la prova 3 alumnes.

Per commemorar la setmana cultural de l'IES Joan Fuster de Sollana, el 16 d'abril d'enguany, vam anar al centre cultural del poble a gaudir d'un teatre. Hi anàrem tot l'alumnat de l'institut expectants per veure, escoltar i gaudir l'obra: *El senyor Lletraferida*.

En aquest teatre, vam fer un recorregut pels autors més importants que ha tingut la literatura valenciana, des de Ramon Llull fins a Teodor Llorente passant per Isabel de Villena i Jaume Roig.

I, com no, vam posar especial èmfasi i atenció en l'obra més important del Segle d'Or valencià, *Tirant Lo Blanc*, de l'autor Joanot Martorell.

PROVES HOMOLOGADES DEL NIVELL BÀSIC A2 DE FRANCÉS: D'un total de 5 alumnes, han superat la prova els següents 3 alumnes: Victòria Cervelló, Marina Luz, Zuraya Salih. Cal fer l'observació que enguany és la primera vegada que es presenten a la prova de francès al nostre centre.

PARTICIPACIÓ DE L'ALUMNAT DE 4t D'ESO EN LES PROVES DE LA JUNTA QUALIFICADORA DE CONEIXEMENTS DE VALENCIÀ. GRAU MITJA. Si en l'edició del curs anterior es presentaren 3 alumnes del nostre centre, enguany han estat 12 els que han sol·licitat inscriure's per fer la realització de les proves que tindran lloc a l'Institut Joan Fuster de Sueca el proper dissabte 31 de maig (1ª fase) i 14 de juny (2ª fase). Des de l'equip docent els desitgem el millor dels èxits en la realització de les proves.

SEGUIMENT D'ALUMNAT AMB MILLORS RESULTATS ACADÈMICS. A més de la participació en els proves abans esmentades, des de l'equip directiu portem ja des del curs passat fent un seguiment a aquell alumnat amb millor resultat acadèmic de cada nivell; l'objectiu és doble, d'una banda, felicitar tant l'alumnat com les famílies pel resultat obtingut en cada avaluació, però també per reconèixer-los l'esforç i el mèrit i animar-los a continuar en eixa línia, sent conscient que l'estimulació d'aquests alumnes serà beneficiosa també per a la resta del grup.

Equip directiu

L'obra estava interpretada per dos extraordinaris actors que, amb objectes austers, van muntar tota l'escenificació d'una manera magnífica i original. Un dels actors aportava a l'obra un poc de broma i ironia, cosa que feia que no perdérem l'atenció, a més d'aprendre cultura valenciana.

L'obra em va agradar moltíssim i em paregué molt interessant tant pel contingut com per l'escenificació.

Recomane aquesta obra a tot l'alumnat que estiga interessat a aprendre sobre grans autors amb molta rellevància en la nostra literatura, ja que no s'avorriran i passaran una estona molt divertida.

Alba Añó Villar 2nA

EL DIA DEL LLIBRE

Con motivo de la celebración del DÍA DEL LIBRO realizamos los días 12 y 13 de Mayo, varias actividades. En primer lugar cabe mencionar la conferencia de la editorial Publiberia "¿Cómo se hace un libro?" en la que Fabio, el editor, destacó la participación de todos los alumnos de 2ºA y 3º en la confección de un libro y en especial la participación de los alumnos: Nadia Almarche, Erika Aleixandre, Irina Linares, Fran Soldado, María Benavent y Lara Chulvi de 2ºA y los alumnos Judit Llácer y Alejandro Pardo de 3º. Dijo sentirse ciertamente emocionado con los poemas que escribieron los alumnos de 2º, y lo dijo de verdad porque él es un gran lector y amigo de importantes poetas. Así que desde aquí les manda su enhorabuena

En segundo lugar, siguiendo con la celebración dedicada al libro, montamos el Mercadito de libros donde habían libros de exposición (de francés, cedidos por la profesora Sandra Calleja) y los libros destinados al intercambio. Los alumnos que trajeron libros que ya habían leído y querían desprenderse de ellos, los cambiaban por los que les parecían más atractivos para la lectura.

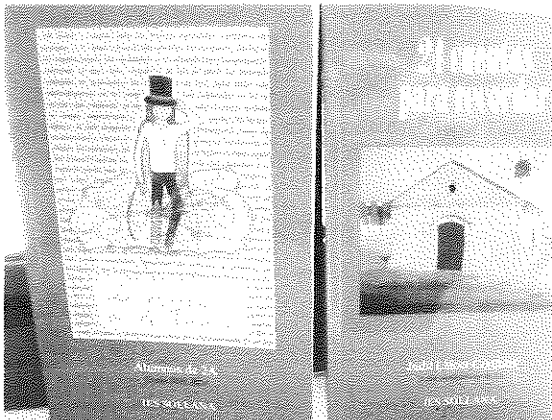
A continuación del intercambio de libros y una vez que todos acabaron de hojearlos, pasamos a la Sala de Usos Múltiples donde se procedió a la lectura de textos narrativos y poéticos.

La participación en la lectura fue ejemplar en líneas generales y desde el Departamento de

Lenguas, agradecemos la colaboración y participación de los alumnos en estas actividades destinadas a que el alumno valore cada vez más el sentimiento, la emoción, el ingenio, la imaginación, la cultura y todo lo que produce la lectura de un buen libro.

Pilar Argente
Professora de castellà

EXPOSICIONS QUE VISITÀREM PER ABRIL

El dia 2 d'abril, anàrem a València els alumnes d'Educació Plàstica dels cursos de 3r i 4t ESO, a visitar entre altres llocs, el Jardí Botànic, l'IVAM, la Biblioteca Pública de l'antic Hospital de València i el Col·legi de l'Art Major de la Seda. Eixírem des de la plaça de l'Ajuntament, on poguérem contemplar les escultures de Henry Moore, important escultor anglès del segle XX.

Al Jardí Botànic veírem una exposició d'aiguaforts i quadres d'alumnes de l'Escola d'Artesans. Rebérem una explicació per part de Francisco Ramos, professor molt valorat d'aquesta escola i conegut artista especialitzat en les tècniques del gravat.

Francisco, ens va mostrar unes planxes metàl·liques gravades mitjançant diferents processos d'immersió en medis àcids i manuals, ens va explicar també el procés d'estampació, aplicant la tinta damunt la planxa o matriu per a després imprimir-la al paper, els resultats obtinguts amb aquesta tècnica eren realment bonics!

En la nostra visita al Col·legi de l'Art Major de la Seda, un home d'edat ens parlava de la seva feina, que era teixir teles de seda precioses de fallera i el teler que emprava era centenari. Visitàrem també la Biblioteca Pública de València on David, el guia encarregat de mostrar-nos-la, ens va fer un joc de cercar llibres a partir d'unes dades.

Quan estiguérem a l'IVAM ens ensenyaren quadres i escultures de l'art abstracte. La monitora ens explicava el significat de cada obra i veíem també una sala de vídeo art. Per a finalitzar la visita férem un taller de fotomuntatges.

Aquesta excursió per a mi ha estat molt bé, ha estat interessant conèixer la tècnica del gravat i gaudir d'aquelles obres abstractes. M'ha agradat molt.

Ariana Arce 3r ESO.

Alumnes al peu de l'escultura "Oval amb punts" de Henry Moore.

En el Jardí Botànic Francisco Ramos ens explica les tècniques del gravat.

Al·luna mostrant la tècnica de l'apollí manual de la seda.

Taller didàctic de fotomuntatges a l'IVAM

CONCURSO DE RELATO DE COCA-COLA

El día 5 de abril, unos compañeros del curso de segundo y yo, fuimos a redactar un relato a una universidad de Valencia ya que nos habían seleccionado como participantes para el concurso de relatos de jóvenes talentos de Coca-Cola.

A la 9:30 de la mañana quedamos en el instituto junto con Dolors, la profesora de castellano, y allí esperamos el autobús. El autobús no llegaba, ya estábamos todos un poco nerviosos, pero pasados diez minutos de las diez subimos al autobús, camino hacia la universidad.

Llegamos allí, había muchísimos chavales y por mi cabeza pasaba que entre todos ellos podía estar el ganador. Entramos a una aula donde nos explicaron como debíamos hacer el relato. Nos dieron la noticia de que los diccionarios del mundo habían trastocado sus definiciones y a partir de ese suceso nosotros nos teníamos que inventar el cuento.

Al principio, cuando me dieron la noticia, estaba perdida, no sabía por donde empezar a redactar, pero pasados unos minutos empezaron a rodearme buenas ideas que podían ser la clave de aquel relato. Estuvimos dos horas aproximadamente para terminar la redacción.

Cuando salimos le contamos a la profesora como había ido todo y seguidamente nos subimos al autobús de vuelta hacia Sollana.

Pasamos una mañana muy agradable, y todos nosotros sacamos nuestra faceta mas creativa que llevábamos dentro. Aquel día, Elena, Adrian, Lara, Belen, Irina y yo vivimos una experiencia inolvidable, que estoy segura que a cada uno de nosotros nos aportará buenos recuerdos y muy buenos consejos. Ahora estamos esperando a ver si nos han seleccionado a alguno como candidato a ganar a nivel provincial, pero nosotros ya estamos satisfechos de lo que hemos hecho así que como dice el refrán: Lo importante no es ganar sino participar.

Alba Añó Villar. 2nA

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ *Crónica de una muerte anunciada*

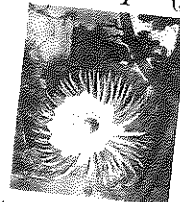
Desde el principio se conoce el fin de Santiago Nasar. Para el lector es evidente que éste va a morir. Ya en la primera línea del libro el narrador lo afirma. Esta certeza de la muerte segura del protagonista nos produce una sorpresa porque es algo que se ve muy raramente en las novelas y yo, sinceramente, es la primera vez que leo un relato así.

La novela empieza con el despertar de Santiago Nasar. Nos cuenta que Santiago Nasar se levantó aquella mañana de lunes pronto con el fin de ir a ver al obispo. Pasó muy mala noche como si algo dentro de él llamado presagio le estuviese avisando de algo que le iba a suceder, aún teniéndolo no lo reconoció, le echó la culpa al alboroto que había de la parranda de la boda de Ángela Vicario y Bayardo San Román. El matrimonio de Desde el principio se conoce el fin de Santiago Nasar. Para el

lector es evidente que éste va a morir. Ya en la primera línea del libro el narrador lo afirma. Esta certeza de la muerte segura del protagonista nos produce una sorpresa porque es algo que se ve muy raramente en las novelas.

La novela empieza con el despertar de Santiago Nasar. Nos cuenta que Santiago Nasar se levantó aquella mañana de lunes pronto con el fin de ir a ver al obispo. Pasó muy mala noche como si algo dentro de él llamado intuición le estuviese avisando de algo que le iba a suceder, aún teniéndolo no lo reconoció, le echó la culpa al alboroto

Gabriel García Márquez

Crónica de una muerte anunciada

1. DOLORS VILLAR

JORNADA D'ACOLLIMENT

a l'alumnat de 6é de primària
del CEIP López Marco

Com tots els anys, en l'últim tram del curs, des de l'institut organitzem unes jornades de portes obertes per al futur alumnat del nostre centre així com també per a les famílies. En aquest context, el passat dimarts 8 d'abril, tinguérem una reunió amb els pares i mares de l'alumnat de 6é per informar-los del canvi de primària a secundària, de les característiques de l'adolescència, del sistema educatiu actual i de les normes de funcionament del nostre centre. Acte seguit acompanyarem els pares per ensenyar-los les instal·lacions de l'institut.

Unes setmanes més tard, divendres 16 de maig, vingueren il·lusionats els alumnes de 6é acompanyats dels seus respectius tutors. Era la seua primera visita al centre i en ella els explicàrem les característiques principals de l'etapa d'ESO i les normes de funcionament del nostre institut. Hi intervingueren el Departament d'Orientació i l'equip directiu. Uns alumnes de 1r ESO tancaren aquest primer encontre amb la seua particular visió del que va suposar per a ells el canvi d'etapa educativa, mentre que

una alumna de 4t d'ESO els va donar una visió d'alumna més veterana i que també, com ells, anava a començar una nova etapa. Acte seguit s'organitzaren xicotets grups fent-los una visita per les diverses dependències i instal·lacions del centre: biblioteca, gimnàs, aula de música, informàtica, tecnologia, laboratori, etc.

En acabar la visita l'alumnat de 6é pogué compartir uns moments d'esplai amb el nostre alumnat i en acabar-se el pati, cada grup tornà a les seues aules.

En breu, acabarà el curs escolar i, passat l'estiu, aquests alumnes que ens visitaren començaran il·lusionats una nova etapa educativa i també una nova etapa en les seues vides, l'adolescència, que els portarà a descobrir nous mons i noves vivències.

Futur alumnat per al curs 2014-2015

Equip directiu

que había de la parranda de la boda de Ángela Vicario y Bayardo San Román. El matrimonio de Ángela y Bayardo no duró ni un día porque Bayardo se percató de que Ángela había consumido con otro antes. Santiago Nasar era hijo único de un matrimonio infeliz, de conveniencia, pero, aún así, fue feliz. El padre de Santiago Nasar murió antes que él. Plácida Linero, su madre, seguía con vida, para ella su hijo fue el hombre de su vida y podría decir que cuando Santiago Nasar murió fue como si algo dentro de ella se hubiera ido con él para ya no volver. Plácida Linero murió en vida. Ángela acusa a Santiago Nasar de haberla desviado aunque en realidad no fue Santiago Nasar sino otro que Ángela mantuvo en secreto por motivos desconocidos. Tengo la impresión de que eso es lo que se da a entender.

Para mí la manera de narrar es lo más interesante de la novela porque hace que el lector piense y até cabos ya que todas las respuestas a las preguntas que te haces cuando te estás leyendo el libro están en sus páginas. La

novela también nos cuenta que fueron los hermanos Vicario quienes mataron a Santiago Nasar por defender el honor de su hermana, Ángela. No demostraron ser muy valientes ya que eran dos contra uno y ellos tenían un cuchillo cada uno-tenían el oficio de matarifes de cerdos-, en cambio, Santiago Nasar no llevaba ninguna arma ni nada aunque sabía usarlas. Todo encaja en este libro, todo tiene su porqué y también se sugiere que en una sola mañana pasan muchas cosas buenas y malas y a no ser que te hincen a cuchilladas no te tienes que caer ni rendirte tan pronto, Santiago Nasar nos lo demuestra porque él hasta que no entró en la cocina no cayó, no se rindió hasta el final. Santiago Nasar, sin duda, es un valiente de la cabeza a los pies.

Este libro es de un gran escritor que nos ha dejado hace poco. Seguro que ya sabéis que estoy hablando del gran Gabriel García Márquez, del autor de una novela única, inolvidable, Cien años de soledad.

Paloma Rico 3rESO

COM VIURE LA MÚSICA A L'IES DE SOLLANA

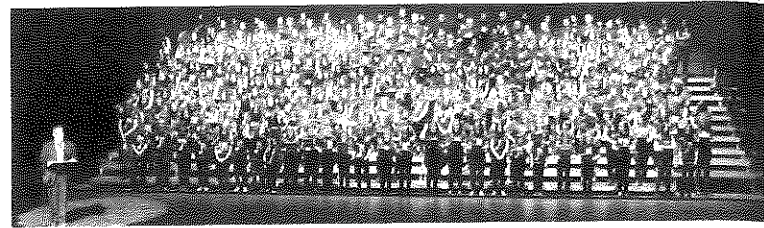
El curs 2013-14 ha estat molt mogut musicalment i al llarg d'aquest, els alumnes de l'aula de Música han realitzat múltiples i diverses activitats al voltant d'aquesta disciplina.

La primera audició musical la realitzaren els alumnes de 3r i 4t d'ESO quan assistiren a un concert pedagògic al Palau de les Arts el 22 de novembre, una data assenyalada en el calendari musical perquè és el dia de Santa Cecília, patrona dels músics. L'activitat girava al voltant d'una audició sota el nom "La música i la mar", on els alumnes pogueren gaudir amb la interpretació de la banda de PROESO i els mateixos professors de secundària que imparteixen l'assignatura de Música eren els intèrprets (i membres de la banda). Per a mi, va ser motiu d'orgull, poder tocar la flauta travessera en un auditori d'eixes característiques i amb un públic molt especial, els nostres alumnes. Les peces que s'interpretaren varen ser de dos compositors valencians molt reconeguts dins de l'àmbit musical en l'actualitat. Per una part escoltaren Magallanes, poema simfònic de Ferrer Ferran i d'altra, Libertadores d'Óscar Navarro. Ambdues obres havien segut escollides amb la intenció que els alumnes, relacionaren tant argumentalment com musicalment, el tema monogràfic de la mar, així com els descobriments geogràfics relacionats amb aquesta. A més, els nostres alumnes foren protagonistes i intèrprets de les mateixes, quan en moments que l'obra ho exigia on havien de realitzar fragments amb percussió corporal o també entonant el cant dels nadius en un fragment de Libertadores, o en el cant fúnebre de la mort de Magallanes.

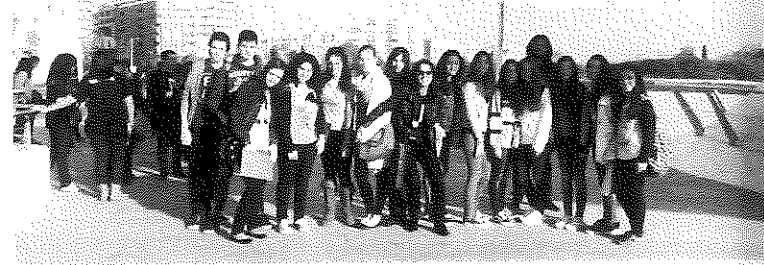
Una vegada finalitzada l'audició els alumnes, organitzats en grups reduïts, mantingueren una breu trobada amb professionals de diferents àmbits artístics i tècnics corresponents a tres àrees del Palau de les Arts: el Box, la sala de vestuaris i utilleria i la visita al centre de perfeccionament Plácido Domingo. L'objectiu principal d'aquesta fase era familiaritzar-se amb el treball i les professions lligades a un teatre d'òpera.

Estic segura que els nostres alumnes no quedarien indiferents davant aquesta experiència, doncs era la primera vegada que s'obria el Palau de les Arts a un públic tan jove i a més amb la possibilitat de visitar espais que de cap altra manera es pot accedir normalment.

Una altra activitat que ve desenvolupant-se tradicionalment des que l'institut està en funcionament, és el tradicional Concert de Nadal. Tots els anys realitzem un intercanvi musical-coral entre el cor de l'IES de Sollana, amb els alumnes de l'institut "Manuel Sanchis Guarner" de Silla. Aquest curs hem realitzat l'audició a

PALAU DE LES ARTS.
VALÈNCIA

BATUCADA
SETMANA CULTURAL

la població de Silla i ens traslladarem uns 35 alumnes de Sollana per a interpretar tots junts unes nades populars que prèviament els professors de Música de l'IES de Silla, David Reig i de l'IES de Sollana, Amparo Tomàs havíem seleccionat.

En aquest cas el públic va ser molt especial ja que anava adreçat als més menuts, en concret els alumnes del CEIP Reis Catòlics i també al CEIP Verge dels Desamparats, amb un repertori de Nades tradicionals tant d'ací com de diversos pobles al voltant de la geografia valenciana. Els xiquets d'Infantil i de Primària gaudiren de l'audició de nades com Ajonetes toca manetes, Albaes de la Xurra, Acudiu amb les guitarres, L'altra nit de Nadal i en algunes participaren cantant junt al cor repetint les estrofes per imitació.

Si cantar per a un públic tan menut va ser una experiència molt gratificant, no es va quedar enrere la següent audició que realitzaren els alumnes de 2n A el dimarts dia 17 de desembre per la vesprada. El públic al qual anava adreçada l'audició, ja no eren xiquets sinó uns oients també molt especials, però en aquest cas d'unes

generacions més. Es tractava ara dels més majors, concretament dels iaïos que viuen a la residència Solimar. Com que en el curs de 2n A tenim la sort de tindre uns quants músics que estudien al conservatori, s'interpretaren les nades amb les veus dels alumnes i amb l'acompanyament de violins, viola, teclat i instruments de percussió. L'actuació va ser d'allò més emotiva i en els rostres de molts iaïos es reflectia eixa alegria que al mateix temps anava acompanyada d'una malenconia pròpia del temps de Nadal i més en estes edats. En acabar l'organització de la residència Solimar va oferir en agraïment, un berenaret als nostres alumnes.

Uns mesos més endavant, el dissabte 14 d'abril abans de vacances de Pasqua, els alumnes de música de l'institut de Sollana que estudien al conservatori van participar al Concert Benèfic Solidari per l'Amazònia Peruana que es va realitzar a la Sala Principal del palau de les Arts de València

El concert tenia un programa molt variat i en el qual participarem els professors de música membres de la banda de PROESO i una agrupació coral de més de 625 cantaires entre alumnes i professors voluntaris, procedents de diversos centres educatius de la Comunitat Valenciana.

Degut a la gran afluència de cantaires inscrits, l'organització va haver de realitzar dues sessions per a donar cabuda a tots, una a les 17'30 i altra a les 20'00. Els alumnes de l' Institut de Sollana, varen actuar al primer torn i, amb una perfecta organització va resultar un èxit tant a nivell de qualitat interpretativa com d'afluència de públic solidari.

El programa tenia dues parts, una homenatge al compositor de musicals Andrew Lloyd Webber, amb la interpretació de "El Fantasma de l'òpera" i "Cats" i una altra pertanyent a un repertori de música pop, amb l'actuació de la cantant de Gandia Lydia Gregory, una actuació de ball flamenc amb Carmen Morente i la interpretació de les cançons més famoses del cantant valencià Nino Bravo, amb "Libre" "América" i "Un beso i una flor" totes elles interpretades pel tenor Juan Antonio de Dom Pablo i acompanyades per la veu dels cantaires que realitzaren la part dels cors a quatre veus (soprans, contralts, tenors i baixos)

Per a finalitzar i com no podia ser d'altra manera, el concert va concloure amb molt animació i amb l'actuació del grup valencià Soul Atac, que canta dins dels estils del funk i del soul. Els temes interpretats varen ser alguns dels més coneguts del seu repertori com ara, "No vull", "Senoreta X" i "Riu-te'n". A més, Totes les cançons varen estar acompanyades pels cantai-

res que realitzaren una xicoteta coreografia, la qual li donà un toc desenfadat al concert.

La jornada fou intensa i esgotadora, doncs eixírem a les 8'00 del matí de Sollana i el concert finalitzà cap a les 19'30, però, al cap i a la fi, va merèixer la pena l'esforç. Tots els que hi assistiren, pogueren gaudir d'una música interpretada pels propis alumnes i professors dels centres docents i treballada des de les pròpies aules, per a un públic solidari i molt receptiu i a més, en un gran auditori com el del Palau de les Arts de València.

La següent activitat es va realitzar al voltant de la setmana cultural i des del departament de Música, es va organitzar un taller de "Batucada" realitzat per Hilari Carbó i Rafa Navarro de "Percufest" i ambdós, companys de l'agrupació instrumental de Proeso.

Varen ser dues hores intenses plenes de sons i sorolls que inundaren l'aula de música amb ritmes africans i brasilers. Tot l'instrumental el varen dur els professors de percussió amb instruments originals i vertaderament curiosos com són els Apito, tamboríns, Repiniques, Surdos, Caixa, Rocars i Agogos.

La primera part de la sessió, Rafa va fer la presentació de cadascun dels instruments així com va parlar de la seua procedència. Ja després els va repartir als alumnes per grups i començà a treballar el ritme que havia de dur cada instrument amb la pronúncia vocal de paraules i frases per a memoritzar-ho millor. Per finalitzar Rafa i Hilari i previ assaig per separat, coordinaren el resultat final aconseguint una perfecta polirítmia. Va ser una jornada molt instructiva i divertida i els alumnes que hi participaren gaudiren moltíssim.

L'última jornada musical ha tingut lloc al nostre Centre i com a classe pràctica d'un dels temes de la programació de 2n ESO, "La veu i la tècnica vocal".

Per a explicar el tema de la veu a nivell pràctic, vam comptar amb la presència de la soprano Empar Llàcer, una gran cantant i intèrpret que col·labora com a mezzosoprano en el cor de la generalitat valenciana en la representació de diverses òperes i a més està realitzant nombrosos recitals com a solista. La seua veu no deixà indiferent a cap alumne ja que mai havien escoltat tan a prop una veu tan aguda i amb eixa projecció i potència. Els alumnes sota la seua direcció, varen fer un exercicis de relaxació, de respiració i de posició corporal per aprendre a col·locar la veu i a projectar-la sense forçar-la. Varem gaudir tots de la seues explicacions i de l'audició d'una gran soprano que donarà molt que parlar en breu i a més pense que els alumnes no oblidaran mai.

Amparo Tomàs Franco. Professora de Música

COURS DE FRANÇAIS

ANNÉE SCOLAIRE 2013-2014

PROJET ÉCHANGE
COLLÈGE JEAN MOULIN ET IES JOAN
FUSTER DE SOLLANA

Cette année, au collège Joan Fuster de Sollana, les élèves de 3e ESO ont participé à un projet avec un collège français. C'est le collège Jean Moulin d'Arles-sur-Tech situé dans le Département des Pyrénées Orientales, dans la région du Languedoc-Roussillon.

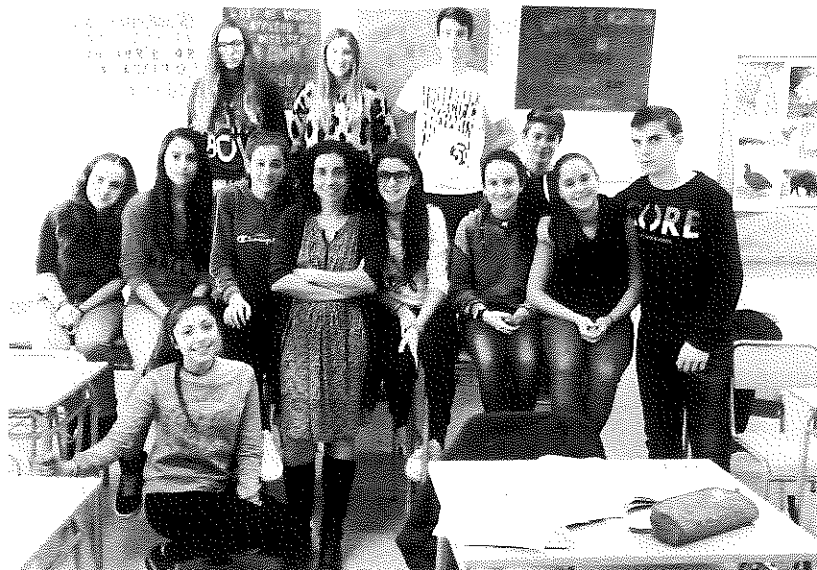
Tout d'abord, nous avons pris contact avec la professeur d'Espagnol du lycée français et nous avons décidé de faire une vidéo, dans chacun de nos groupes, pour se présenter et présenter ainsi nos villages et nos collègues, respectivement.

Ensuite, les élèves ont dû réfléchir sur quoi ils devraient filmer, ils ont aussi décidé de faire deux groupes pour pouvoir préparer ce qu'ils allaient dire en français. Le premier groupe s'est chargé de présenter leur village, les fêtes locales, et puis le deuxième groupe s'est chargé de faire une présentation du collège et de parler du déroulement de l'emploi du temps pendant toute l'année scolaire.

Après, il a fallu corriger et peaufiner la vidéo que les élèves ont élaboré entièrement, alors nous l'avons envoyé à nos correspondants français, les élèves du collège Jean Moulin ont fait de même. Puis, une fois que nous avons visionné la vidéo de nos correspondants, les élèves ont fait une petite réflexion sur le travail global.

Finalement, il est prévu de faire un échange l'année prochaine avec nos correspondants où les élèves pourront se rencontrer et coexister pendant quelques jours tous ensemble. Les échanges entre différents collèges de différents pays sont toujours très enrichissants pour tous, et c'est une expérience que personne n'oubliera jamais !

Sandra Calleja

MON PETIT AMI IDÉAL

D'abord, il faut que mon petit ami idéal soit surtout très sympathique et agréable. J'aimerais qu'il soit très cultivé pour pouvoir discuter avec lui de n'importe quels sujets.

Quant à son physique, il est nécessaire qu'il soit très fort pour me prendre dans ses bras.

Il est important aussi qu'il soit plus grand que moi car j'aime porter des hauts talons. Et évidemment, qu'il soit très beau !

D'autre part, j'aimerais qu'il fasse la cuisine parce que j'adore déguster de bons petits plats. Et il est aussi nécessaire qu'il sache danser parce que j'adore la danse.

Ensuite, j'aimerais aussi qu'il ait beaucoup d'argent pour voyager avec lui autour du monde et pour qu'il puisse m'acheter de beaux vêtements.

Finalement, il faut surtout qu'il soit très drôle car, pour moi, c'est vraiment important de pouvoir rire avec mon petit ami.

Marina Luz Montaner 4e ESO

Endevina,
 endevinalla!!!

Una capseta blanca
 que s'obri
 i no es tanca

Un arbre que te dotze branques, cada
 branca de quatre branquillons, cada
 branquilló, set brotets, i cada brotet,
 és batejadet.

Entre quatre parets altes
 hi ha un home en camisa
 pegant, pegant voltes, se
 li veu la llonganisa.

no,

els mesos de l'any

la campana

BIG CHALLENGE UNA PROVA PER INCENTIVAR L'APRENENTATGE D'ANGLÈS

Com ja venim fent des de fa uns anys el nostre centre va participar el passat 13 de maig en el BIG CHALLENGE, una prova-concurs, dirigida a l'alumnat d'ESO, que es realitza el mateix dia en tres països diferents (Espanya, França i Alemanya) i amb tres objectius principals: conèixer el nivell d'anglès de cada alumne en la seua categoria, motivar l'alumnat de cada centre i reforçar l'interés per l'aprenentatge de l'idioma. Del nostre centre han participat un total de 47 estudiants. La finalitat bàsica d'aquest concurs és per tant afavorir l'aprenentatge de la llengua anglesa a través d'una activitat lúdica de caràcter pedagògic.

És tracta d'una prova tipus test de 54 preguntes referents a vocabulari, gramàtica, pronunciació i cultura anglesa. Hi ha 4 nivells: 1r, 2n, 3r i 4t d'ESO. Hi ha també tres classificacions: per centre, per autonomia i nacional. Cada alumne té possibilitats de ser classificat i guanyar un premi que serà millor quan millor siga la seua classificació, ara bé, tot l'alumnat participant rebrà, com a record de la prova, un diploma i una revista en anglès. Volem també agrair la col·laboració de l'AMPA ja que tots, els anys en el festival de fi de curs, es suma al lliurament de premis amb un detall per als tres millors resultats de cada nivell.

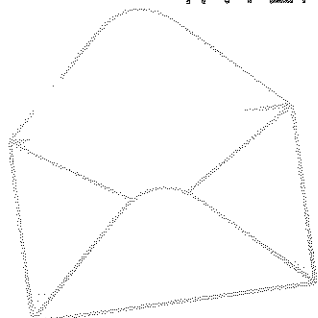
Joan Ferrús i Aurora Sánchez
Professors d'anglès

ÚLTIMA HORA	
Com ja hem dit, en l'edició d'enguany han participat un total de 47 estudiants: 17 (1r ESO), 12 (2n ESO), 11 (3r ESO) i 7 (4t ESO), sent els tres primers de cada nivell i per tant guanyadors de la present edició els següents alumnes:	
1r ESO	
1r	Isabela Betsy Silva
2n	Carmen Salcedo Folch
3r	Noé García Montserrat
2n ESO	
1r	Irina Linares Ferrer
2n	Simón Cabrelles Barberá
3r	Marta Cervera Santos
3r ESO	
1r	Marta Boira Martí
2n	Judit Llácer Córdoba
3r	Anhelina Sizhavka Shcherbak
4t ESO	
1r	Claudia Castelló Martí
2n	Aileen Carcelen López
3r	David González Pérez

INTERCANVI EPISTOLAR

Aquest curs (2013-2014) els alumnes dels cursos de 2n A i 4t hem realitzat un intercanvi epistolar amb l'alumnat de l'IESIES Alcalans de Montserrat. Aquesta activitat l'hem realitzada en les classes de Dolors Millo professora de valencià

L'intercanvi epistolar el realitzvem mitjançant cartes on coneguèrem nous xiquets amb els quals establírem amistat. Aquest intercanvi tenia la finalitat de treballar la llengua mitjançant les cartes.

PQPI

No sabíem com acabaria la nostra gesta. Ara podem dir que fructiferaaaaa.....

Vam decidir anar a PQPI, amb la il·lusió de millorar el nostre rendiment acadèmic, i veure si per aquesta via podíem aconseguir uns estudis.

Al principi uns estàvem nerviosos, altres tranquils, altres il·lusionats i la majoria horritzats... Però tots teníem clar que era una última oportunitat. Teníem un repte per davant.

Ara que s'acaba el curs, podem dir que no era tan fàcil com pensàvem, hem currat molt, i els nostres profes no ens han donat ni un dia de treva.

1. Miguel Angel (Àmbit científic): Impossible que coneguem un professor amb tanta paciència. Ens han encantat els teus debats, tot i que la majoria de vegades només opinaves tu.
2. Aurora (Anglès): La bondat i la duresa personifi-cades.
3. Toni (E. Física): El gran "Crac". "El gran coreò-grafo". Professor irrepetible i admirable.
4. Eva (Mòduls específics): Moltes hores junts...La profe més "pija", extremadament simpàtica, i sempre disposada a donar bons consells.
5. Dolors (Àmbit lingüístic): Sempre ensenyant-nos a ser bons companys. Els teus debats ens han fet

pensar molt. T'agraïm, el gran aguant que has tingut.

6. Maria (Tutora, Mòduls específics): La gran sergent, sempre posant-nos fermes però sempre preocupant-se de cadascun de nosaltres. La gran "bipolar", "súper guai" quan esta contenta, però de pànic enfadada.

I no ens podem oblidar de la nostra gran consellera, amiga... tot. Celia.

Ahhhhh... i gràcies als conserges Vicent i Ramon per atendre'ns tant bé.

I com no!, a Paco i Joan, sempre esperant-nos a les 9 a la porta (quin malson!).

ALUMNES PQPI1

ELS ULLS DEL LLAC

El llibre és una Trilogia que, en el primer llibre el protagonista és Carles, en el segon llibre la protagonista és Núria i en el tercer el protagonista és Lluís, el poeta. El primer llibre s'anomena Els ulls del llac, el segon llibre és *L'ull de Zeus*, i el tercer llibre *Terra de déus*.

Els llibres ens han enganxat a nosaltres i a mig institut; parlen de les coses que ens poden passar als adolescents. Ha estat una experiència magnífica llegir-los, així sí que ens motivem en la lectura. Us el recomanem a tots!!

Resum de la primera novel·la de la trilogia: *Els ulls del llac*

Carles és un xicot de 16 anys (perdó, de dèset) que pensa que ja és hora de descobrir els misteris del sexe, però la quotidianitat en què es mou no és la més propícia. L'arribada d'un nou i estrany personatge (Lluís, el poeta) farà que la història s'endinse en un món on la màgia es barrejarà amb la rutina dels interessos d'una colla d'adolescents. L'amor i el desamor, els estudis i la diversió, la discoteca i la platja, tot es barreja en una novel·la fresca i àgil que ens garanteix una bona estona de plaer.

ZAIDA PÉREZ i LLORENÇ SORIANO. 1rESO B

EL BARRANC DEL TRAMUSSER= I+D+i, i l'estat del benestar

“El aprendizaje de destrezas técnicas y conocimientos científicos es imprescindible, claro, pero también la formación humanística que permite el ejercicio pleno de las capacidades cívicas en el terreno político y social...”

Fernando Sabater. Discurs en l'Assemblea Portuguesa amb motiu de la celebració dels 40 anys de la Revolució del Clavells.

En 1874 l'estat francès aprovava la llei Rousel que entre altres mesures augmentava l'edat mínima per a treballar en les fàbriques a dotze anys, prohibia el treball nocturn als xiquets i obliga a que aquests passaren almenys dues hores de la seua jornada laboral en l'escola. Així les gastaven a França fa 140 anys, ací encara era pitjor. Hui açò ens pareixeria una monstruositat. Ara som conscients que vivim en una societat de drets i que l'educació i la sanitat són els seus pilars.

El camí a l'estat del benestar no ha sigut curt, alguns veuen a Bismarck (i el seu paternalisme social) com un dels precursors. El canceller va incrementar el número de funcionaris i va afavorir a l'obrer industrial. Creà una legislació on obrer, empresari i estat aportaven quotes, que serien administrades per l'Estat, destinades al segur públic de salut (1883), el d'accidents (1884) i el de jubilació (1889). Eren obligatòries i era una manera de contrarestar la influència naixent de la socialdemocràcia. Mentre Eduard Brenstein demanava l'extensió dels drets democràtics i reformes polítiques i econòmiques.

Per poder parlar plenament de l'Estat del Benestar, encara hauríem d'esperar uns anys, alguns historiadors citen a William Temple (arquebisbe de Canterbury) com autor del terme Welfare State, amb el qual oposa les teories keynesianes de postguerra a les de Warfare State (estat de guerra) de l'Alemanya nazi.

Ara en el segle XXI hauríem de definir l'Estat del Benestar com aquell que estableix els drets de seguretat social; sanitat, segur d'atur, pensions, serveis socials junt al dret a l'educació, la cultura i altres serveis aplicats a tota la ciutadania. Açò serà el segell d'identitat de les democràcies europees.

Hui vivim temps difícils. La crisi econòmica, les retallades, la mala administració de les Caixes d'Estalvis i dels diners públics, la mala gestió i furts (d'alguns), les comissions i enriquiments ràpids i fraudulents. La

falta de voluntat de servei al poble i a la societat. Una justícia lenta i el que pareix que puga ser una impunitat per al lladre.

Aquest retalls també han sigut patents en el nostre àmbit. Augment de la ratio d'alumnes per classe, retallades de sous als docents, reducció del nombre de professors, massificació d'alumnes a l'aula... El dia 6 de maig el diari Levante portava en primera pàgina una notícia frustrant “els alumnes valencians són els que més fracassen en ESO amb sols un 63% de titulats (curs 2011-12). Crida l'atenció que regions més pobres com Extremadura (77%) i també les més riques, País Basc, (85'6%) ens superen en número de titulats. Nosaltres som el vago de cua, estem lluny de la mitjana que està en el 75'1%. La nostra societat, la valenciana, no pot permetre's açò.

I com dèiem abans en un dels serveis bàsics d'aquest Estat del Benestar és l'educació i ací entrem nosaltres, els que tenim com a veïnat el barranc del Tramusser(que segons Joan Joan-Mompó deu el seu nom a la vegetació que tenia). Fa ja onze cursos que l'IES Sollana (i encara no tenim nom) va prestant serveis a la ciutat de Sollana.

Com va dir Mazzarino (referint-se a Octavià i la seua generació) els nostres joves pertanyen a la generació feliç, aquella que aprèn en un any (ordinadors, documentals, idiomes, viatges a l'estranger...) allò que altres aprenen en 10 (eixa era la nostra, la del llibre en blanc i negre i els apunts al dictat). Però en la nostra societat del segle XXI encara no tenim la velocitat adequada, hi ha altres que corren més i si no reforcem el nostre sistema educatiu quedarem com aquell personatge que li deien Camot.

Tornant a la nostra realitat, la de Sollana, no podem ser tant pessimistes, encara que a falta de dates i alfarrassant un poc, nosaltres sense dubte millorem eixe lamentable 63% del que parlàvem abans. Encara que no som aliens a les retallades (3r i 4t) i la cosa no pot anar a millor. En 10 cursos uns 300 joves han obtingut el seu títol de graduat (via ESO o PQPI), molts han cursat una Formació Professional i altres han dirigit el seu camí cap al batxillerat i el món universitari, i tots ells són el nostre I+D+i. Són la millor inversió que hem fet mai, són el valor afegit que ha obtingut la nostra societat de la seua joventut.

Joan Costa
Professor de Ciències socials

En la foto de Vicent M. Pastor es pot veure l'ullal que aflorà a partir de les obres realitzades al Barranc del Tramusser

JOAN FUSTER I ELS AFORISMES

PER QUÈ EL NOSTRE INSTITUT TÉ EL NOM DE JOAN FUSTER?

Joan Fuster va nèixer a Sueca el 23 de Novembre del 1922, i va morir en Sueca el 21 de Juny del 1992.

Fou un escriptor valencià en llengua catalana, va ser més reconegut popularment per la seua obra principal, l'assaig històric *Nosaltres, els valencians*, el seu llibre més influent.

La seua tasca investigadora i editorial abraça diferents facetes i camps de coneixement, incloent-hi la lingüística, la història i la filosofia i el turisme. Està considerat l'assagista en català més important del segle XX.

Fuster va ser l'assagista valencià més important de les generacions d'intel·lectuals sorgides després de la Guerra Civil, amb una força que depassà l'àmbit literari i es projectà sobre la vida cultural i cívica dels territoris catalanoparlants. Durant la dècada dels seixanta va esdevenir un referent cívic al País Valen-

cià en el moviment de represa de la cultura catalana, convertint-se en una figura clau en el valencianisme.

AFORISMES

Un aforisme és una sentència breu que expressa un pensament complex de forma colpidora o estètica. Es considera un gènere literari i pot aparèixer dins una composició major o com a recull de frases i sentències cèlebres. L'aforisme, tot i presentar-se com una veritat absoluta, parteix de la subjectivitat del seu autor i així es diferencia de lleis científiques o similars, enunciades d'un mode semblant.

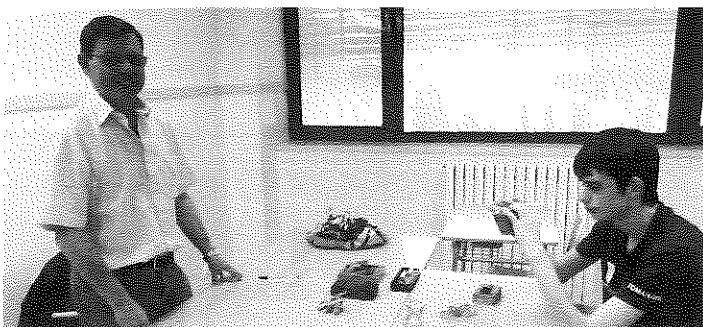
Els primers aforismes parteixen d'Hipòcrates i s'han conreat al llarg de tota la història de la literatura. Són especialment abundants durant el període hel·lenístic, al Renaixement i a la Il·lustració.

AFORISMES DE JOAN FUSTER:

- Ningú no s'ha d'enganyar: dir "bon dia" ja és fer literatura.
- Els matemàtics són una mena de poetes fraudulents, que, de fet, intenten l'única poesia possible.
- Les neurastènies, ben administrades, sempre han donat un cert bon resultat. La poesia lírica, per exemple.
- Els versos que canten a l'amor han estat escrits després, ja en una estona de tedi o desesperació -i per tal de remeiar-la.
- Creieu-me, que és una recomanació feta de tot cor. Llegiu Bertrand Russell. No és un filòsof, és un desinfectant.

- Hi ha una manera de llegir novel·les que consisteix a no veure-hi sinó simples -i gratuïtes- xafareries sobre desconeguts. És, cal dir-ho, la manera de llegir-ne més senzilla, estesa i atractiva.
- La meua posteritat serà de pa-per.

Helena Albors Marqués. 1rA

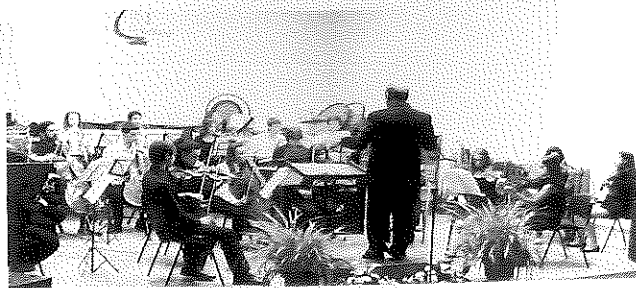

FRASES CÈLEBRES de Miguel Ángel profesor de matemàtiques

1. Victoria- ¿S'ha de copiar?
Miguel Ángel- No, ho he posat de element decoratiu a la pissarra.
Si esteu cansats, mireu els núvols.
2. Vaig a explicar un altre mètode: Primer pas, silenci absolut.
3. T'ho has de memoritzar, és que hi han coses en matemàtiques que te les has d'aprendre.
4. Podeu xillar baixet?
5. Ja ho entendràs més endavant... això, ho tens clar?
6. Si t'ho raones a casa i poses l'exemple "pos" ho veus.
7. Xavi- Es que tenim molts problemes.
8. Miguel Ángel: El meu llibre també, que s'ha suïcidat.
Xavi- Per què?
Miguel Ángel: "Pos" perquè té molts problemes
9. El deure és un desastre total i absolut.

ENTREVISTA

ENTREVISTA A JUAN BAUTISTA SORIA, DIRECTOR DE LA BANDA SIMFÒNICA DE SOLLANA

Parlant de la banda simfònica de Sollana que actualment dirigeixes, per a tu quines són les principals diferències entre la banda actual i la que et vas trobar quan començares a dirigir-la fa anys?

La diferència és molt gran, quant vaig vindre a la banda eren 15 músics i 25 alumnes i ara hi ha una orquestra, un grup jove, una escola d'uns 100 alumnes i una banda simfònica d'unes 60 persones, ara bé la diferència més gran crec que és que actualment hi ha una gran unió entre tots els que formem part d'aquesta associació.

Quan es treballa amb un grup d'unes 60 persones com la banda de Sollana, qué creus que ha d'aportar cada músic per a que tot isca bé?

Cada músic ha d'aportar concentració i per damunt de tot moltes ganes de fer música, ja que treballar amb amaters és un poc difícil.

Quines qualitats ha de tindre una persona per a ser un bon director i per a aconseguir el màxim dels músics?

Com a director el que tinc clar és que cal saber viure de la música i aconseguir que la gent disfrute en ella i com no la constància i el treball, a més a més, de no parar de pensar en nous reptes per tal que la gent se senta atreta.

Fa uns anys vas crear l'orquestra de Sollana, com creus que ha evolucionat aquesta?

Ha evolucionat perfectament, tot va començar amb l'aula de violí i de violoncel i actualment tenim una orquestra que moltes societats vulgueren tindre, a més a més, estic molt orgullós de tots els components que la formen.

Quines són les experiències que més t'han marcat i aportat des de que treballes a Sollana?

L'experiència de formar una escola que ara és tota una realitat, de començar jo sol a donar classe a tot el món, a formar part de l'actual escola on tenim un planter d'uns 13 professors i comptar amb unes 12 especialitats. També per a mi són experiències positives acudir a molts certàmens i la satisfacció de que l'orquestra haja tocat amb un cor com el de Polinyà.

Tant en la banda com en l'orquestra, quins nous reptes tens per al futur?

Amb l'orquestra fer un concert al Palau de la Música i amb la banda presentar-se a molts certàmens i aconseguir la victòria. PERÒ EL REPTE MÉS IMPORTANT PER A MI ÉS QUE LA GENT CONTINUE APRENENT I GAUDINT DE LA MÚSICA.

Alba Añó i Sara Perales. 2na

10. Miguel Ángel: Hala! Si açò és explicar-vos-ho com els parvulets...

Natxo: "Pos" serà com els parvulets superdotats

11. Meeeeec! Açò és un error gros!

12. Mmmmm.... Sabeu dividir, no?

13. Escolteu, per favor, açò es un ambient de treball?

14. És molt important per al Corte Inglés, a vore si et van a enganyar en els descomptes.

15. I vosaltres parlant tots a la una... Això no pot ser!

16. Error: No memoritzeu

17. Com no vull dividir, ho aneu a fer vosaltres.

18. Natxo: Hui volem una classe divertida

Miguel Ángel: Com no va a ser divertida una classe de matemàtiques?

19. Jo estic fent operacions... pimpampam.... I arribe a açò.

20. Clar que no ho sabeu, per això estic explicant-ho jo.

21. Tens un lapsus i quan t'ho tornes a repassar tens el mateix lapsus...

22. Les equacions són formuletes.

19. A vore si m'he equivocat... mmmm... A "pos" no! Sóc un màquina!

20. Escolteu! Classe important per a treballar... per a agafar fluïdesa.

21. Vaja, sóc la Mare Teresa de Calcuta.

22. Espera, espera! He tingut un lapsus.

25. I l' Esperit Sant arriba, se te fica al cap i t'aprova el examen.

26. Ni que jo fóra Superman!

27. Ui què "xulo" això de les gràfiques, què intuïtiu... Però després li dones a un alumne un full i no sap què fer.

Recopilades per Zuraya Solih 4t

CREACIÓ LITERÀRIA

Levantado entre tus mundos,
entre tus sueños,
abriendo puertas,
puertas cuyo origen nadie sabía,
permitiéndome entrar en tu mundo,
en ese mundo oscuro y gris,
en el que reinaba la melancolía,
sombras que me perseguían,
sentimientos que me acechaban,
locura y razón juntas
en un mundo en el que
mi alma se destrozaba.

Héctor Soler (PQPI 1)

Un día claro y de repente
se vuelve negro como el carbón
y ¿por qué? porque te fuiste.

Un día y el hueco de nuestras vidas llenaste,
A nuestras manos llegaste
y al marcharte las dejaste vacías.

Pero cuando miro al cielo veo que ahora
es más azul y blanco
y que está lleno de armonía
y de ti.

Helena Moreno (2nB)

Un suspiro que llega a tu alma
una esperanza que te acompaña
abre tus brazos y bate tus alas
hasta que el mismo destino
alcances con tu alma

Héctor Soler (PQPI 1)

QUIERO VOLVER A VERTE

Quiero volver a verte,
Tus labios poder besar,
No volver a perderte
Y toda mi vida a tu lado estar.
Mirarte fijamente,
Y al oído susurrarte suavemente,
Que eres todo aquello que más quiero,
Y que solo a ti mi amor he dado sinceramente
Solo tú sabes hacerme sonreír,
Estos versos yo te escribo,
Para que recuerdes,
Que tu lado yo quiero morir,
Mariposas en mi vientre,
Amor, eso es solamente,
Ganas de tenerte,
Abrazarte...
Tenerte siempre en mi mente,
Un te quiero de tus labios,
Me derrite,
Me hace inocente,
Decirte que te quiero
Es mi sueño permanente.

Juan Acsente (PQPI 1)

No estés lejos de mí ni un solo minuto
porque en ese minuto te habrás ido tan lejos
que yo cruzaré toda la Tierra preguntando
si volverás o me dejarás muriendo.

Zaida Pérez (PQPI 1)

PENSANDO EN EL FUTURO

Pasa el tiempo
Se detiene la realidad
Se cumple el pronóstico
Crece en mentalidad
Un futuro
Una meta
Un duro camino por andar
Un final
Que con determinación y constancia
El héroe conseguirá
Despega del suelo
Su mente empieza a volar
Esforzándose en la carrera
Se consigue superar...

Invencible como Aquiles
Después de tanto luchar
no me van a tumbar
Batalla tras batalla
siempre las de ganar.

Crecí contra viento y marea
Mi meta he de alcanzar
Una fuerza colosal
Después de tanto entrenar

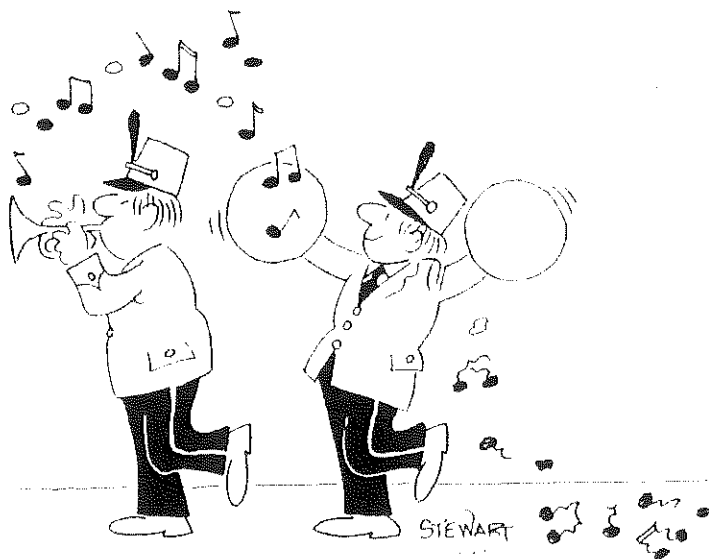
Me miran con desprecio
Solo tienen miedo y envidia
de que llegue a lo más alto
gracias a mi astucia
Esfuerzo y determinación.

Siempre a mi lado y en mi corazón
siempre mi abuelo y mi hermano
Puede que nunca este en mi mejor momento
Ni por fuera ni por dentro
Pero aún así estoy contento.

Héroe no es el que a la gente salva
Sino el que tras muchos palos siempre aguanta
El que por mucho que caiga siempre se levanta
El que realmente sigue hasta el final
Y nunca tira la toalla

Tras tanto andar....
Mis pies no descansarán....
Tras tanto hablar....
Un cretino no me callará....
Tras tanto luchar....
¡¡El destino no me tumbará!!

Alejandro Pardo ©

SIDOKU MUSICAL

ELEMENTARY LEVEL
Sidoku e0001

SI	FA	SOL	MI	RE	DO	LA
DO	RE	LA	SI	MI	FA	SOL
MI	LA	DO	SOL	FA	RE	SI
LA	SOL	SI	RE	DO	MI	FA
SOL	MI	RE	FA	LA	SI	DO
RE	SI	FA	DO	SOL	LA	MI
FA	DO	MI	LA	SI	SOL	RE

Happy birthday to you (Popular)
www.sidokus.com

CREACIÓ LITERÀRIA

TRES OMBRES DE GRALL

Què faig? Com comence? No sé què he de posar! Odie que els mestres ens manen fer redaccions i açò, en concret, m'angoixa. No m'inspire i estic envoltada de foscor i no veig la llum...Començaré d'alguna forma; a veure aquest principi...

"Hi havia una volta, feia molt de temps, a la bella Verona, dos famílies enfrontades des de feia molt de temps.." Espera! Això no és Romeu i Julieta??? Doncs...!!! Au! A inventar altra història! Maleït Shakespeare! Per què ho vas inventar tot!!!

Doncs...ja estem com al principi! Açò no val la pena! Em rendisc! No, no, que em posaran un zero! Doncs... a veure...

"Fa molts anys... en una galàxia molt llunyana..." No, no!!... Açò sona a La Guerra de les Galàxies, ja estic plagiant altra volta!!!

A la tercera va la vençuda! Ara ja ha de ser la definitiva:

"- Quines ganes tenia! I al final ja ha arribat el gran dia. Però ja quasi hem acabat l'excursió!!! Ale, altre dia a la rutina normal: fer deures i exàmens. Tant de bo en aquests últims minuts ens passara alguna cosa interessant i divertida que poguérem recordar amb el pas del temps.

Mentre escrivia aquestes línies, un soroll molt estrany envoltà les ments de tots els companys que ocupaven els seients de l'autobús. Tots preocupats cridaren histèricament (Ostres! Estic sent un poc sarcàstica...Uf! i també mentidera), repetisc, es va produir un soroll paregut a l'esclat d'una bufada, però molt... molt més baix, de tal manera que crec que sols l'escoltàrem el conductor i jo, ja que la resta dels ocupants estaven com sempre- enganxats als mòbils i altres aparells de tecnologia punta.

El conductor baixà ràpidament de l'autobús i en un moment comprovà el que jo ja estava pensant: "Efectivament, la roda estava punxada, però no sols una sinó les dues de darrere".

I ara, què anàvem a fer? La primera cosa, va ser comunicar-ho als meus companys perquè no s'alarmaren; però... què voleu que vos diga?? Ni s'immutaren ja que els mòbils els absorbia l'enteniment de manera total. Jo també haguera estat en eixa situació si la bateria del meu aparell no m'haguera fallat.

En eixe moment, Raquel, una de les mestres que ens acompanyava i que tenia fama de no tenir molt bon caràcter (molt bonegadora i de geni curt) va bramar:

-Eeeeh, eeeH!!!! SI TORNE A VEURE UN MÒBIL, EL CONFISQUE I NO EL TORNEU A VEURE EN TOTA LA VIDA!!!

De seguida, tots els mòbils desaparegueren del camp visual dels professors excepte els d'alguns que passaven de les normes establertes. Tot seguit, s'alçà l'altra professora que ens acompanyava, Lucia, que era molt moixa i no cridava quasi mai..."Xe", un tros de pa beneït...fins que la féiem enfadar de debò i aleshores sí que tenia geni:

"A veure, xics, acabem de punxar les dues rodes de la part posterior de l'autobús i per això se l'han d'endur. Nosaltres, per altra banda, hem de buscar un lloc per refugiar-nos de la pluja que comença a caure i sembla que segons els pronòstics de l'oratge (malauradament, ja no de Canal 9) anirà a més en les següents hores. Doncs, ho sent molt però haurem de ser valents i passar un poc de temps en aquell cementeri que es veu un poc més enllà i que és l'únic lloc on es poder resguardar en molts kilòmetres segons ens ha dit el conductor. En breu ens enviaran un altre autobús, però no podem estar a la intempèrie sota aquesta pluja".

Molt estranyament, i com si fórem automats, férem cas al que ens havia dit Lucia i ens dirigírem apresadament cap al cementeri. Quan entràrem allí, les mestres ens dividírem en diversos grups perquè cabérem en els diferents aixoplucs que tenia aquell lloc.

Mentre ens distribuïem, intentàrem cridar els pares però -com no- no hi havia cobertura, i el més estrany de tot és que els watsapps tampoc no anaven. Estàvem ja preocupats i d'una manera molt subtil començàrem a notar una estranya força que ens envoltava.

Encara que els mestres vigilaven els nostres moviments constantment, els companys que estàvem sota el mateix aixopluc que jo decidírem, de colp i volta, fer una "ouija"-Quasi res!! Fer una "ouija" en un cementeri! Jo no sóc de les persones que es creu això dels fantasmes però tot açò ara i en aquest lloc em donava mal rotllet. Començàrem a jugar amb el projecte de l'ouija, férem algunes preguntes però no passava res, fins que Marina, una de les meues amigues digué:

-Se m'ha mogut el dit!! Ha dit que sí!! Quina era la pregunta?! Si estava ací!!Ai... quina por...Vull anar-me'n!!

Fins que Marc, el fanfarró de la classe (però no li ho digueu que em pega) li replicà fent-se el valent:

- Què dius, xe??? Açò són tot bajanades!! L'has mogut, tu!!
- No, s'ha desplaçat tot sol! Jo no he fet res!

- Jaaa!! Ja m'he afartat!! Me'n vaig a pixar!!

Tots ja farts d'ell, no feren cas del que volia fer Marc. Passaren els minuts i quan ja feia més de mitja hora que se n'havia anat aquest, Andreu i Joan Carles, els graciosos del grup, però bons companys ja començaren a inquietar-se per la tardança de Marc. S'havia perdut o l'havien capturat els fantasmes??? Uhhh!!!

Però les rialles cessaren quan Raquel comptà els alumnes i s'adonà que en faltava un. Tot seguit, i com una histèrica exclamà entre les nostres rialles amagades:

- Qui falta? No fa gens de gràcia, eh!! Que isca d'on s'haja amagat, eh!

Sols es va decidir enfrontar-se a la seua fúria, la madreta de la mestra, Núria:

- Raquel, Marc se n'havia anat a fer les seues necessitats i no ha tornat.

Raquel es tranquil·litzà un poc i se n'anà a parlar amb Lucia. Mentrestant, nosaltres ens organitzàrem i pensàrem en un pla per tal d'anar a buscar a Marc, perquè si no apareixia ben prompte, ja veureu com ens posaríem un part col·lectiu per haver-lo deixat anar tot sol i sense donar avís als mestres, i així aprofitàvem la colla per tenir alguna aventureta de les nostres.

Silenciosament tots nosaltres (Andreu, Joan Carles, Isabel -la xarradora-, Núria i jo) anàrem a buscar Marc. Ens dividírem en dos grups. Joan Carles, Núria i jo en un; Andreu i Isabel en un altre. Començàrem a caminar i no es veia ningú, a més estàvem envoltats per una espessa boira a causa de la pluja caiguda i, com no podia ser d'una altra manera, perquè estàvem en un cementeri i tot feia que els nostres sentiments es nuvolaren. No veiem res, sols tombes, làpides i creus. Tot era molt trist i sinistre. Estàvem amb el cor en un puny quan....

-Ahhhh!

Un crit!! Havíem sentit un crit!! Semblava ser la veu d'Isabel. Tots tres tremolàvem, volíem tornar amb la resta de companys, però havíem de continuar i bus-

car els nostres amics. A més, sentíem com les nostres mestres, Raquel i Lucia, estaven prop de nosaltres. Calla que ens donàrem pressa!

Al cap d'uns segons ja s'escoltaven les seues veus més llunyanes i la boira era cada vegada més espessa de tal manera que no ens podíem veure entre nosaltres i en poc de temps cadascú ja seguia un camí diferent.

Quan, finalment, vaig poder veure un poc de llum vaig poder distingir al terra unes lletres que formaven una frase però,...com es podia llegir això??? Estava escrit a l'inrevés i era d'un color albergínia i amb textura seca: era SANG!!!

De sobte un grall de corb destorbà els meus pensaments, em girí en sentir el corb i davall d'aquest hi havia un espill on posava la frase escrita al dret i que deia: VAS A MORIR!!!

No m'ho pensí vaig eixir corrents, i per no mirar per on anava vaig entropessar amb l'arrel d'un arbre i caiguí als peus d'una tomba amb el meu nom pintat a la làpida. Per darrere meu, aparegué una ombra tenebrosa, que no era precisament de les de Grey, i mentre tornava a sentir el grallar del corb com si m'avisarà, vaig caure al buit de la tomba. Allí tot es va enfosquir i jo anava caient en un soporífer somni.

Pi, Pi,PI, PIIIIIIII!

-Eh!! Quina hora és?? Què ha passat? No estic morta?

-Doncs.... No!! Tot ha sigut un mal somni!!

Anna, desperta't!! Recorda que hui tens l'examen de socials!!

-NOOOO, no era hui el dia de l'excursió de fi de curs????

Beeé!! Per fi!! Em sembla que açò ja està. Entre altres coses perquè no sé com acabar!! Doncs demà el presentaré, a última hora, com sempre!! Bo, bona nit, que ja és molt tard i tinc molta son.

Lara Chulvi. 2n A

PEQUEÑOS RETAZOS DE MEMORIA

Nací en Ucrania, hace 15 años, no pasé mucho tiempo allí, pero estuve 2 años hasta que me vine a vivir a España, donde me encuentro ahora con mi familia. Según mi madre cada día era mucha felicidad para mí. De lo poco que estuve no tengo malos recuerdos. Me divertía con mis juguetes, mi madre y mi hermana pasaban mucho tiempo conmigo, prácticamente no

me aburría, siempre tenía algo que hacer. Cuando estaba triste era fácil alegrarme. Me acuerdo que vi un vídeo en el que con solo ponerme música o darme un pequeño peluche, mi humor cambiaba al instante. Mi madre me contó que cuando cumplí un año al ver la tarta empecé a dar saltitos de alegría y que todos los invitados empezaron a reírse. No he pasado mucho tiempo en el país donde nací, pero las historias que me cuentan mis familiares demuestran que en esos dos años todo eran momentos de felicidad intensa.

Anhelina Spizhanka. 3r

EL BOSC DELS ASSASSINATS

Una xica detectiu llegí en un diari que havien desaparegut ja quasi 30 persones en el bosc de la muntanya. Ella va decidir anar a buscar-les.

Anà primer a la biblioteca per informar-se del bosc i deia que era un bosc com encantat, on es va investigar el gran crim de la mort de 20 persones. En el lloc on havien aparegut els morts hi havia una destrala plena de sang. També hi va haver una denúncia d'una desaparició d'una adolescent de 15 anys. Digueren que eixos morts eren coneguts i algun familiar de la xiqueta que havia anat a buscar-la.

Tancà el llibre i anà a cercar-la. Tenia una pistola perquè era detectiu i a la motxilla tenia provisions: aigua, menjar, llanternes, una manta i sobretot una pistola. A més, tenia un mapa on tenia indicat on es trobaren els cossos: al mig de la muntanya. Quan aplegà al mig va sentir un crit esgarrafador.

De seguida va traure la pistola i va mirar cap a tots els costats. A la dreta del bosc va vore una casa solitària, però es va posar a ploure, al costat hi havia una cova, com la casa estava tancada es va refugiar en la cova. En entrar, unes rates penades que eixien de colp la van espantar. Al cap d'una estona començà a sentir unes petjades: "xaf, xaf,xaf,xaf..."

Tenia tanta por que es va tapar amb una manta que portava, però de res va servir. Era un home amb una destrala plena de sang i una corda.

La detectiu sense parar-se a pensar, va carregar la pistola i va disparar.

El va matar, va córrer cap a la casa i d'una espenta la va obrir, dins hi havia una xica encadenada.

Aquesta estava viva encara però pareixia un monstre. Es va acostar a ella i li preguntà com estava. Li va pegar una punyada que la va deixar inconscient, perquè pareixia estar boja.

Després va despertar i va pujar unes escales i va vore un altre home apuntant al cap a una dona. Cridà la policia perquè vingueren, però de sobte (poff!) va notar un colp al cap, la nugaren en una cadira al costat de l'altra dona i seguidament mataren la dona.

Se sentien uns crits. Va aconseguir deslligar-se un poc la corda.

I quan va notar que dormien va acabar de deslligar-se.

De seguida vingueren els policies: "Ja era hora!!!"

En silenci varen anar a pels assassins. Dins de les cambres només hi havia cossos morts. I en una d'elles estava la dona boja, la detectiu els va avisar. Com tenia dos portes es repartiren per a tindre més controlat. Rescataren la xica desapareguda i la portaren a l'hospital i allí van vore que la sang era verdsosa com la de la dona boja, era per un producte. Li hagueren de canviar tota la sang per a salvar-la. Decidiren cremar la casa i fer com si no haguera passat res.

Passats uns mesos, construïren casetes per als visitants i un hotel i en un dels pilars posaren els noms de tots els morts on s'inclouïa el de la xica que es va salvar i el de la valenta detectiu que arriscà la seua vida.

Joan Visedo 1r A

L'ESPORT: un repte personal

L'esport és molt més que una sola paraula, és un cúmul d'experiències, d'aventures, també de victòries i derrotes. És una porta que se t'obri cap a noves persones, noves amistats; cap a un nou món. Un món molt gran, amb un gran nombre de camins, camins que porten a diversos esports, diverses modalitats i categories.

En el meu cas, aquest camí em va conduir fins a la pesca. Pot ser no siga un esport amb molta reputació, ni tampoc un esport olímpic (no obstant, té les seues pròpies olimpíades); però per a mi és important. Tot

resulta fàcil per a la gent que ho desconeix, però com qualsevol esport té les seues dificultats.

Tot començà quan jo tenia huit anys, encara era una xiqueta menudeta que solament pensava a jugar; però a poc a poc el temps ha passat i passat, jo he millorat i cada vegada descobrisc moltes coses més. He aplegat a descobrir grans sensacions, he aplegat a sentir els meus nervis recórrer el meu cos, un tremolor en els materials, eixa sensació d'aconseguir les teues propostes, d'haver arribat a grans nivells. Perquè després de tot el treball no hi ha major recompensa que arribar a allò que et proposes, a les teues pròpies metes; sentir que has complit els teus objectius i que has

ÉPICA DEL FÚTBOL

Un lugar de mi vida donde fui feliz no es el típico pueblo donde uno veranea, ni mi casa ni sitios así: es un campo de fútbol. Este campo de fútbol está en la ciudad de Elche. Meses antes de que ocurriera este momento crucial para mí ya lo había visitado con mi equipo para observar a nuestro rival y me lo pasé muy bien. Pero el día que fue tan importante para mí, fue un sábado a finales de mayo del 2013. Era mi último partido de liga, una liga autonómica, no una cualquiera. Esta liga está en el nivel más alto que puede jugar un jugador de toda España, ya que la juegan equipos como el Valencia CF, Villarreal CF, Elche CF, Hércules CF, UD Levante... Nos enfrentábamos al Kelme y no nos jugábamos nada, sólo la dignidad de ganarles después de una derrota por 4-1 en el partido anterior.

Todo empezó en el calentamiento, mi preparador físico nos dio una charla que me hizo pensar donde estaba, donde jugaba ese día. Esa charla me hizo ver las cosas de otra manera, y afronté el partido con más ilusión. El partido no pintaba bien: hacía mucha calor, eran las 12:00 del mediodía y nuestro delantero titular estaba lesionado y no pudo salir. En poco tiempo nos

dimos cuenta de que no nos encontrábamos en el campo, no era nuestro día y el Kelme lo notó y al descanso ya perdíamos por 2-0. Mi mejor amigo, Gerard, me animaba desde el banquillo, ya que, como he contado antes estaba lesionado. Sin embargo, el partido aún se puso más en contra nuestra: se nos lesionó el portero y un defensa de nuestro equipo se ofreció como portero. Y de repente, un comentario del entrenador del Kelme me hizo pensar que ese partido lo debíamos ganar por dignidad. De su boca salió: "Vamos chicos, como si fuese un entrenamiento, seguimos igual". Ese comentario me motivó. Salió Gerard al campo, para no jugar con un jugador menos. De repente, el partido había dado 180 grados, teníamos contra las cuerdas al Kelme, y eso se notó. Recortamos distancias en el marcador, tanto que anotó Gerard, jugando lesionado. El Kelme se había echado atrás, era nuestro el partido. A falta de dos minutos llegó el empate, pero no nos conformamos y recogimos el balón de la red y lo pusimos en el centro del campo. Vi esas caras de felicidad y rabia en mis compañeros, nunca olvidaré esa forma en que presionamos al rival, esos últimos minutos de la liga. Y aún no había acabado, sobre el descuento, yo tuve un disparo lejano, el portero la paró, pero fui al rechace y volví a disparar, pero el portero sacó una mano impresionante y evitó que ese partido acabase de forma épica. Final del partido, se nos quedó un mal sabor de boca, sobre todo a mí, tras ver que podría haber hecho un milagro aquel día. Pero eso me dio igual, vi a mis compañeros llorando. Lloraban tras la merecida temporada que habíamos hecho, y di media vuelta y vi a Gerard, en el suelo, haciendo "pucheros". Le ayudé a levantarse y nos abrazamos. Saltaron lágrimas de rabia, por ese final, de tristeza, por el final a una temporada juntos, de alegría, porque fuimos capaces de demostrar lo que valíamos. Fue uno de los mejores abrazos de mi vida. Sin duda, no es un campo de fútbol cualquiera. Ese terreno de juego vio momentos inolvidables.

Carles Vila 3r

millorat i t'has enriquit de noves tècniques. Perquè tots aquells que estan en aquest món, el món de l'esport, poden començar aquest llarg viatge, aquest que t'ajude a arribar als teus objectius. Perquè sols quan ho aconseguixes, vius la sensació d'enfortir-te i voler continuar endavant, millorant, fent noves amistats, visitant llocs i llocs competint en allò que t'agrada.

I recorda, els teus somnis han de ser sempre majors que els teus reptes i que l'art de vencer s'aprèn de les derrotes. Estic segura que tots tenim el nostre propi camí, que a poc a poc arribem a descobrir-lo i que mai hem de tirar la tovallola, ja que a poc a poc s'aconsegueixen grans coses.

CURS 2013-2014 - ALUMNAT DE 4r

Quan et pregunten què han significat aquests anys en el "insti", sempre recorres al més bàsic, que t'enduus grans amics i tal, però no em vull quedar així. L'experiència a l'institut ha anat més enllà.

Recorde com si fos ahir el meu primer dia d'institut. Més nerviosa no podia estar, i com jo, tots els companys. Per a nosaltres començava una nova etapa de la qual no teníem ni idea. Ningú dels presents s'anava a imaginar el que significarien aquests anys per a cadascun de nosaltres. Els primers dies varen ser angoixants, ja que no sabíem ben bé com funcionava el centre, però poquet a poquet ens vàrem adaptar al lloc on ara és la nostra segona casa. Any rere any, amb companys que venien nous, i companys que deixaven enrere l'institut.

Aquest any ha sigut el més especial de tots, ja que hem format una gran família. Molts ja érem amics, però ara som com germans. Fem molt bon equip, junts sempre davant qualsevol contradicció. Més que un equip. Hi ha tants records i tants moments especials al centre que és impossible dir-los tots.

Ací hem crescut i ens hem fet majors. Hem desenvolupat el nostre caràcter a partir de les experiències que hem viscut junts. La veritat és que ens hem esforçat molt i hem treballat de valent, però tot esforç té la seua recompensa.

L'any vinent ens separem, i ara resulta difícil imaginar els dies sense cadascun dels companys, és estrany pensar que el proper any no anem a veure'ns les cares de son de bon matí, no renyirem per a posar dates d'exàmens, no ens recolzarem en el treball...

És trist pensar que l'any que ve ens separem i cadascú pren un camí diferent. Però açò no és un final, perquè les millors persones són les més difícils d'oblidar.

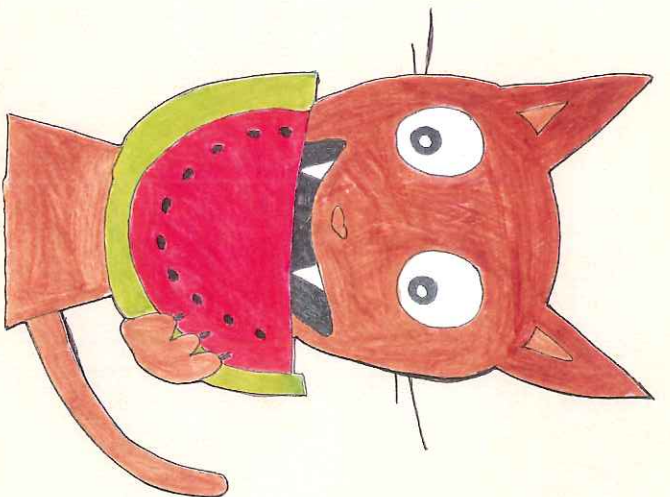
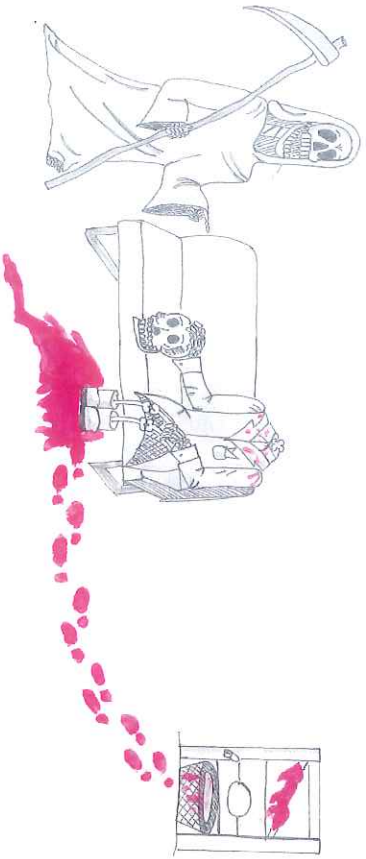
Gràcies per fer la nostra estància ací més agradable, el nostre trajecte en aquest institut se'ns va a quedar gravat per sempre.

Marina Luz

DE LLADRE D'UN OU,
 R LLADRE D'UN BOL.

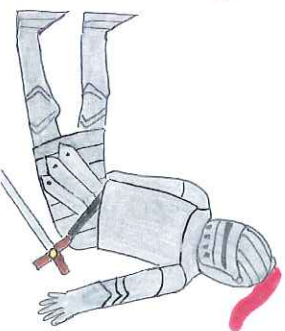
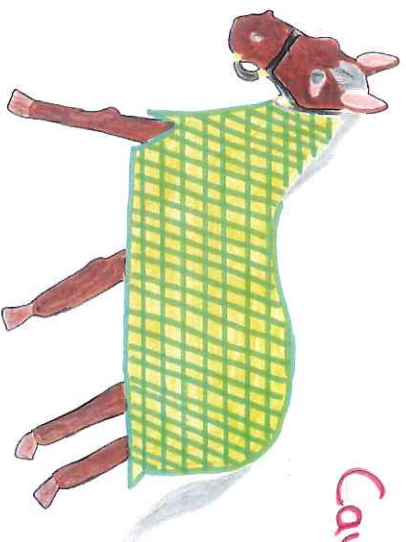

LI DIRIA MORT A: REGOLIAT,
 QUI T'HA FET BENE PORAT?

ALGUN DIA
 EL MEU
 GAT
 MENJARÀ
 MEZÓ

El miller Cava dler,
 Cau del cavall.

Cerca la Pau

